

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Євангельські Церкви хочуть почути позицію кандидатів у Президенти щодо свободи віросповідання

Представники Ради Євангельських Протестантських Церков України вважають важливим, щоб кандидати на пост Президента України у своїх передвиборчих програмах не оминали питання захисту моральних цінностей у суспільстві та гарантування свободи віросповідання.

Про це йшла мова на засіданні секретаріату РЕПЦУ, яке відбулося 7 травня 2014 року під головуванням єпископа Анатолія Гаврилюка.

Учасники зустрічі відзначили важливість президентських виборів, що відбудуться 25 травня, для подальшого розвитку України та побудови вільного демократичного суспільства. Вони домовились сформулювати пропозиції до учасників президентських перегонів в окремому зверненні, яке незабаром розглянуть глави євангельських Церков на засіданні Ради.

Представники Церков засудили насили та провокації щодо учасників мирних акцій на підтримку єдності України, наслідком яких стали численні жертви



з обох боків протистоянь. Секретаріат РЕПЦУ вирішив підготувати звернення із закликом до віруючих продовжувати молитися за мир в країні, єдність, цілісність та суверенітет Української держави.

Присутні проаналізували проблематику соціальної опіки нужденних та допомоги малозабезпеченим верствам населення, зокрема шляхом ввезення гуманітарної допомоги з-за кордону. На думку представників Церков, у процедурі оформлення та ввезення в Україну гуманітарних вантажів залишається чимало перепон, на розв'язання яких вони очікують від нового Уряду.

Секретаріат РЕПЦУ також запланував звернутися до керівництва держави з проханням зберегти та забезпечити подальшу діяльність Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі. На переконання церковних діячів, у сучасному інформаційному просторі не може бути свавілля, а розумне впорядкування діяльності ЗМІ та поширення медіа-продукції необхідне в інтересів виховання дітей та молоді, як того вимагає Закон України «Про захист суспільної моралі».

Інститут релігійної свободи.
м. Київ.

Церква залишається інститутом найвищої довіри



Церква досі залишається єдиним інститутом для українців, який має не лише найвищий відсоток довіри серед населення, а й загалом позитивний образ. Про це заявив директор соціологічної служби Центру Разумкова Андрій Биченко в рамках круглого столу «Релігія і влада в Україні: проблеми взаємовідносин», що відбувся 15 травня у Києві.

Знаковим наслідком подій, що минули, стало те, що за останній рік значно зросла кількість віруючих. У 2013 році кількість людей, які визначали себе віруючими, становила 67%, а вже в 2014 році їхній відсоток виріс до 76%.

«Причини цього такі, що важкі часи примушують людей навертатися до Бога. Усе більше людей не бачать іншого шляху, окрім як звернутись до Бога. Більшість очікують від Церкви

співчуття, допомоги – таких 78% громадян. Вони вважають, що релігійні діячі мають захищати найбільш вразливі громадян у разі прийняття владою рішень, що будуть утискати їхні права», – зазначає А. Биченко.

Окрім того, люди покладають надії не лише на Бога, але й на Церкву. 39% респондентів вважають Церкву інститутом громадянського суспільства, кажучи, що вона має брати активну участь у суспільно-важливих процесах.

7% переконані, що Церква має захищати насамперед владу у політичних стосунках. Але більшість вважає, що Церква завжди має ставати на бік людей. 74% думають, що Церква має боронити населення від влади та її можливих злочинів.

За словами експерта, коли суспільство не може вирішити проблеми, коли люди чубляться між собою – тоді Церква має вирішити це питання. Але при цьому відносна більшість громадян – 35% впевнені, що Церква має бути відокремлена від держави і не втручатися у державні справи.

«Найправильніше – щоб Церква зверталася до своїх вірних, пропонуючи мирні шляхи вирішення будь-яких конфліктів. Так, 61% громадян сприйняли позитивно звернення ВРЦІРО від 12 грудня. Тому Церква, як єдиний інститут з найвищим рівнем довіри, може значно сприяти становленню миру в Україні. Головне, щоб вона поведилася гідно, тому що будь-яка довіра не є вічною і лише відображає те, що досі Церква поведилася так, як їй і належить поводитися», – зазначив А. Биченко.

РІСУ.

«І учні вернулися знову до себе. А Марія стояла при гробі назовні та й плакала... Говорить до неї Ісус: «Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця» (Ів. 20:10-11, 17).

Свята дрібниця

Читаючи Євангеліє, дуже цікаво зауважувати, як Христос будував стосунки з людьми. Для Нього не існувало дрібниць. Жодної! Для Господа все було важливим!

Одна історія з Нового Заповіту дещо відкриває нам з цього приводу. Це історія про Марію Магдалину.

... Ранок, сповитий у сиву шаль туману... Жінка стоїть біля порожньої гробниці, у якій поховали Ісуса Христа; вона бачить пелени, які ще донедавна обвивали святе тіло, бачить учнів – Петра та Івана, котрі прибігли й утекли, боячись, щоб їх хтось, бува, не побачив...

Раптом до жінки підходить Ісус і запитує, чому вона плаче. Жінка пояснює, що хтось забрав тіло Вчителя, й вона не знає, де Його поклали. Він, бачачи її жіночий розпач, відкривається їй, і Марія впізнає Того, Котрого знала раніше. Марія не вірить власним очам. Адже таке диво вона бачить уперше! Її Равуні живий! Але ж був мертвий! Однак – живий! Думки й почуття суперечать одне одному. А руки шукають дотику: «Невже?».

Ісус просить, щоб Марія не доторкала до Нього. Чому? Ти ж не привид? Не

ілюзія? Ти Той Самий? Живий! Він пояснює: «Я ще не зійшов до Мого Отця».

Господи Ісусе! По дорозі на небо, по дорозі з безодні смерті до вічного сяєва неба Ти зупинився на землі, щоб заспокоїти засмучену жінку. Ти ж ще не з'явився перед Лице Свого Батька, Отця світів! Невже для Тебе людина така важлива?!

Після Свого триумфального, переможного, незбагненного і єдиного воскресіння Ти знову звертаєш Свій погляд на людину. Невже Ти не міг з'явитися Марії Магдалині декількома годинами пізніше, тоді, коли учням? Тобі так болять сльози жінки? Для Тебе це не дрібниця?

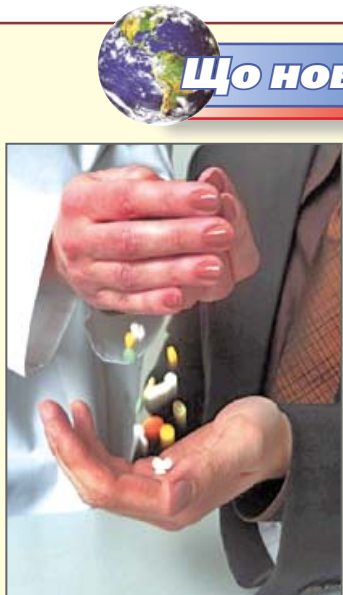
Так, вона не побоялася великого каменя біля входу в печеру, не втекла разом з учнями, не злякалася римських вояків. Це плата за її вірність? Чи це Твоя милість? Що це, Господи?

Святі хвилини. Святі розмови. Святі дрібниці. Розуміння цього додає віри та сили. Його уваги вистачить на всіх. Для Господа все, що пов'язане з людиною, – не дрібниця. У лексиці Його любові немає такого слова!.

Олена МЕДВЕДЬОВА.

Голландія: ФАРМАЦЕВТИ БОЙКОТУЮТЬ ЕВТАНАЗІЮ

Голландські лікарі, які виконують акти евтаназії, мають проблеми з закупівлею необхідних для цього фармакологічних засобів. Фармацевти відмовляють у продажі цих засобів, посилюючись на спротив сумління. Такі дані наводить голландська телевізійна програма Altijd Wat Monitor, присвячена саме цій проблематиці.



Що нового у світі?

Більше половини лікарів з евтаназійної клініки, яка має облудну назву Vita (життя), визнали, що фармацевти часто відмовляються продавати їм засоби, необхідні для здійснення евтаназії. Найчастіше вони посилаються на релігійні погляди або на найбільш суперечливі моменти, такі, як не узгоджене з законом спричинення смерті людям, які страждають від старечої деменції або від психічних захворювань.

Одна з лівих партій, GroenLinks, уже звернулася до уряду з поданням про відібрання у фармацевтів права на спротив сумління. Однак про збереження цього права дбають товариства голландських фармацевтів, нагадуючи, що аптека – це крамниця ліків, а не засобів для спричинення смерті.

Кредо.

Щорічно у світі фіксується 3,3 мільйона смертей, пов'язаних із вживанням алкоголю

Такі дані нової доповіді ВООЗ, оприлюдненої 12 травня ц. р. У доповіді також йдеться про те, що, окрім того, що вживання алкоголю призводить до залежності від нього, він ще й є причиною більше 200 хвороб включаючи цироз печінки та деякі види раку. Вживання алкоголю призводить також до насильства та травм.

У доповіді наголошується, що надмірне вживання алкоголю робить людей більш сприйнятливими до

таких інфекційних захворювань, як туберкульоз та пневмонія.

Із доповіді, яка охопила 194 країни, видно, що подекуди у світі вживають заходи із захисту людей. Зокрема, підвищують податки на алкоголь, обмежують доступ до нього шляхом збільшення пограничного віку та регулювання маркетингу алкогольних напоїв.

У середньому кожна людина віком від 15 років випиває 6,2 літра чистого алкоголю на рік.

У доповіді також вказується, що се-



ред чоловіків зафіксовано більше смертельних випадків, пов'язаних з алкоголем (7,6%), ніж серед жінок (4%). Автори дослідження відзначають стурбованість, пов'язану із постійним збільшенням вживання алкоголю серед жінок.

Варто зазначити, що Україна стала шостою у світі за рівнем вживання алкоголю. Перше місце посіла Білорусь.

«Українська правда».



Після вавилонського полону...

Біблія дає нам чудовий приклад того, як, згідно з волею Божою, можна відновити державу

Після 70-річного полону Ізраїлю настав час повертатися на рідну землю. Повертатися, власне, не було куди, завойовники зруйнували все, що можна було зруйнувати, вивезли всі цінності, що належали суспільству. Більше того, значну територію заселили представники інших, поганських народів.

Висловлюючись сучасною мовою, Ізраїль пережив три хвилі пробудження. Перша хвиля: Ісус та Зоровавель згуртували священиків і левитів, зібрали пожертви на будівництво, реставрували найголовніші елементи богослужіння на тимчасовому жертвнику і, подолавши чимало важких перешкод, переживши вимушену тривалу перерву в будівництві, врешті-решт повністю відновили храм.

Друга хвиля. Коли служіння у храмі набрало сили, до Єрусалима, очоливши новий потік людей, прибуває Ездра, видатний богослов-книжник і священик. Він відновлює обрядність згідно з прадавніми звичаями, при ньому служіння у храмі набуває первісної повноти й довершеності.

Третя хвиля. В Єрусалим прибуває Неемія на чолі ще однієї великої групи вавилонських переселенців. Він відновив оборонні стіни міста і розпочав відбудову столиці. Наступним кроком його було налагодження нормального суспільного життя вже по цілій країні. Для цього Неемія переконав багатих юдеїв, можна сказати, правданих олігархів, повернути бідним їхні поля, виноградники й будинки, заборонив лихварство, провів усенародний перепис, наповнив Єрусалим населенням, для підтримання порядку призначив сторожу. Після цього було здійснено реформу, що відновила життя за Законом по всіх містах та селах.

Остаточне звільнення Ізраїлю з-під влади північного сусіда відбулося невдовзі за допомогою великого полководця Олександра Македонського.

Незважаючи на Боже благословення, процес відбудови країни був вельми нелегкий. Довелося подолати безліч, здавалося б, нездоланних труднощів. Назвемо найбільші з них.

1. Необхідність переселення народу з добре обжитих місць на чужині, де народилося кілька поколінь євреїв, які вже з повним правом могли вважати Вавилон своєю батьківщиною.

2. Наявність потужної «п'ятої колони» в Ізраїлі, створеної завойовниками на спорожнілих після виселення євреїв землях Палестини (Самарії). Ці переселенці з Ассирії чинили запеклий опір тим, хто повертався на батьківщину.

3. Молодші покоління значною мірою забули одвічні звичаї свого народу, що ґрунтувалися на Законі, забули навіть рідну мову.

4. Була велика соціальна нерівність у народі, що повернувся: багаті громадяни тримали у рабстві своїх же одноплемінців.

Існувало чимало й інших труднощів, але все було подолано за допомогою розумних політичних заходів проводу та духовної еліти, завдяки терпінню й наполегливості народу.

Якщо порівняти труднощі, з якими зустрівся ізраїльський народ, повернувшись на землю пращурів, з труднощами нашого сьогодення тут, в Україні, то побачимо, що всі вони, хіба що за винятком першого пункту, майже збігаються. Віддамо належне нащадкам Авраама: переселитися на румовище, де все, що лишилося придатним для використання, прибрали до рук чужинці, значно важче, ніж дати лад у країні, де ти жив з діда-прадіда і яка юридично незалежна і має досить потужний економічний та людський потенціал.

Отож спробуємо на основі простого аналізу відповідних книг Писання скласти бодай приблизну схему наших можливих дій.

Відзначимо найголовніше: відновлення Ізраїлю як держави почалося не зі збройного повстання, не з інтриг та змагань політиків за владу, навіть не з розбудови господарства та війська (це все було пізніше), а з відновлення храму. Іншими словами, найважливішим фактором у цьому складному процесі Бог визначив духовність.

Біблійні принципи відновлення державності Господь хоче здійснити і в Україні. Цьому є два важливі підтвердження.

Перше. Україна отримала незалежність із рук Божих. Будемо відверті: ніхто в останні десятиліття за свободу в нас не боровся, а кілька дисидентів, до того ж надійно ізольованих у концтаборах, не в змозі були вже нічого змінити. Народ у переважній більшості не тільки змирився з рабством після кількаторічного ламання хребтів, етнічних чисток та голодоморів, але вже й не хотів незалежності.

Друге. Бог звільнив Україну для Себе. Для здійснення Своїх власних планів. Це явище не унікальне. Цар Давид каже: «Батьки ваші не вважали на чуда Твої в Єгипті... та Він спас їх заради імені Свого» (Пс. 106:7-8). Через пророка Ісаю, звертаючись до народу, Бог промовляє: «Ради ймення Свого Я спліняю Свій гнів, і ради слави Своєї Я стримуюсь проти тебе, щоб не знищити тебе... Ради себе, ради Себе роблю...» (Іс. 48:9).

Господь віддав життя Своє, не чекаючи, коли грішники попросять Його про спасіння: «Гріхи вам прощено ради імені Його...» (1Ів. 2:12). І сьогодні Він нікого силою не веде до раю. Він відкрив нам двері у вічність, і той, хто бажає, може увійти в них без будь-якої плати.

Ми розуміємо: можливо, Господь зруйнував комуністичний «вавилон» не лише заради України, але одне безсумнівно: задля здійснення певних Божих намірів, нації, що сиділи, за висловом Леніна, в «тюрмі народів», мали вийти на свободу.

Бог неодмінно здійснить Свій план. Неодмінно. Можливо, для цього нам ще раз доведеться пройти через вогонь. Для очищення, для освячення народу й землі, для покарання тих, хто охоче і з радістю служив провідникові зла.

Бог має великий і особливий план для України. Якщо країна відчує рух Духа Божого і схилиться у бік Його тихого віяння, то наміри Божі втіляться в життя досить швидко, з найменшими стражданнями для людей, і ми всі незабаром зможемо побачити славу Богу над нашими полями, лісами й морями.

В. К.

Навчаючись у школі, я неодноразово чув вислови «біблійні міфи», «біблійна легенда про створення світу». І вони сформували моє початкове ставлення як до Біблії, так і до світу, який вона описує. Якись євреї, не кращі за греків, їхній Бог, їхні вигадки – що тут може бути цінного? Це було в далекі 80-ті рр. XX ст. Та з того часу мало що змінилось. І що з того, що ми називаємо Україну християнською? У більшості людей збереглось таке ж ставлення до Біблії і того «міфічного» світу, який вона описує. Але той світ і ті істини, які Біблія розкриває, не просто не міфічні, а набагато «живіші» і дієвіші, правдивіші й актуальніші, ніж описані в багатьох сучасних книжках.

Світ Біблії живий

Світ Біблії настільки «живіший» за стародавні міфи і відрізняється від них, як фото відрізняється від живої людини. Сторінки Біблії – це реальні історії, які відповідають на актуальні життєві питання. І ці питання із плином часу аж ніяк не змінюються.

Цей світ показує живих людей з їхніми переживаннями, сльозами, болем, радістю. Чого варта лише книга Псалмів, у якій переплітається буря емоцій і почуттів, які відкривають глибокі людські переживання. Коли людям боляче – вони плачуть перед Богом, коли вони здобувають перемоги – вони співають і славлять Бога. І зразу ж поряд – злість на ворогів і бажання звести на їхні голови кару, і тут же – смертельна туга, яка охоплює від передчуття незворотного.

Або ж роздуми Еклезіяста, коли він у філософському скептицизмі піддає сумніву все та крушно зітхає: «Усе марнота, що б людини не чинила під сонцем». І ловиш себе на думці – це не просто слова, що колись сказав далекий філософ, це твої думки, коли ти зустрічаєшся з горем сам на сам, це твій біль від порожнечі марних учинків, це твоя пустка після спроби заповнити життя веселощами і «добрими справами». Це твої переживання, коли ти ввечері залишаєшся наодинці зі своїм сумлінням.

Читаючи історії Біблії, розумієш: ці люди жили реальним життям у реальному світі і відчували живого Бога, який реально брав участь у їхньому житті. І цей Бог хотів, щоб ми мали не рафіноване поняття релігії у цьому недовгому існуванні на нашій планеті, а справжнє життя.

Світ Біблії чесний

Вивчаючи в інституті давню літературу, мені довелося читати багато історичних описів, літописів і книг, які змальовували свій час. Найчастіше це були панегірики – прославлення чогось «нашого» (князя, дружини, козаків тощо) на противагу «не нашому».

Проте, занурюючись у Біблію, з подивом помічаєш, що ця Книга набагато чесніша за всю історичну літературу. У ній просто й правдиво подаються життєписи тих, хто тоді жив. Не суперсвятих, не абсолютно правильних королів, та й не пасторальні сцени минушини. У ній описано життя різних людей, що, бажаючи догодити Богові й жити побожним життям, усе ж припускалися помилок, упали в гріх і часом боялися людської думки більше, ніж Божого гніву.

Чого варта лише постать Мойсея – вождя ізраїльського народу. Чому Бог вирішив показати, що перш ніж стати великим пророком, він був просто високопосадовцем-убивцею, який злякався свого вчинку? І чому для усвідомлення свого неправильного мислення йому знадобилось аж 40 років бути простим пастухом, який навіть говорити розучився?

Чому Слово показує, що поклик на пророче служіння ніяк не вберігає від того, що твої діти житимуть безпутно? Адже саме так трапилось в сім'ї Самуїла, одного з найбільших суддів Ізраїлю, із тим, хто помазав на царство першого ізраїльського царя!

Чому Біблія описує життя Давида не як суцільну сагу, де лише перемоги і звитягги над ворогами? Чому Бог указує на те, що цей чоловік (і що з того, що цар) заради своїх пожадливоростей учинив перелюб із дружиною свого довіреного соратника, а щоб приховати свій ганебний учинок, убив нещасного чоловіка?

Світ БІБЛІЇ



А ким були апостоли і як вони по-водились у житті попри те, що розуміли, що ходять із Месією? Ділили портфелі міністрів, підносили за Його спиною свій авторитет, хотіли звести вогонь із неба за те, що їх не прихистили на ніч. Багато чого хотіли зробити...

Читаючи увесь цей набір невітшних історій і біографій, починаєш розуміти, що Слово Боже було дане не для того, щоб втішити наше «єго» чи заспокоїти його. А навпаки – відкрити наше реальне становище, чесно показати, що немає такого місця, посади чи серця, які могли б уникнути блудливої пастки гріха.

Світ Біблії суворий

Нещодавно в прокат вийшов серіал «Біблія», який у художній формі змальовує багато біблійних історій. Під назвою серіалу зазначено, що фільм містить елементи насильства й перегляд цього фільму дозволено лише тим, хто досяг 16-літнього віку. Дивно, адже після назв сучасних бойовиків, де показують ріки крові та купи розірваних тіл, така засторога стоїть не часто... Але мушу погодитися з таким застереженням, бо світ Біблії доволі суворий.

Та його суворість полягає не у звірствах чи насиллі, а в тому, що Біблія змальовує світ таким, який він є, без цензури й прикрас. А сучасний толерантний світ, де розмиті поняття добра, честі, відданості й цноти, боїться такої рішучості й усякого дискредитує ті чесні й суворі вимоги, які диктує Слово Боже.

Світ Біблії – це не казка, де все закінчується добре, де всі хороші обов'язково перемагають, а зло завжди нікчемне й не-тямуше. Навпаки, на сторінках цієї Книги ми часто можемо побачити, що ті, хто йде за Богом і хоче жити праведним і побожним життям, можуть не досягти в земному житті ні успіху, ні процвітання, ні визнання.

Чого вартий лише життєпис пророка Єремії, який 25 років намагався достукатися до сумління людей, провіщаючи суд Божий усім, хто не покається перед Богом, але його ніхто не слухав і не чув. За свою вірність Богові він стерпів безліч знущань і покарань, найбільшим із яких була руйнація Єрусалима – Божого міста, свідком чого він став.

«І що ще скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про Гедеона, Варака, Самсона, Ефтая, Давида й Самуїла та про пророків, що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітниця, паці левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнілись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців; жінки діставали померлих своїх із воскресіння; а інші бували скатовані, не прийнявши визволення, щоб отримати краще воскресіння; а інші дізнали наруги та рани, а також кайдани й в'язниці. Камінням побиті бували, допитувані, переполювані, умирали, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих шкурах, збідовані, засумовані, витерпілі. Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по печерах та проваллях земних. І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниця не прийняли...» (Євр. 11:32–39).

Ці суворі й жорстокі слова змушують переоцінити своє ставлення до релігії й слідування за Богом і визнати – часто ми хочемо пройти гладеньким шляхом

у вічність. Але шлях із Богом – не легка прогулянка, а щоденне життя довіри Йому за будь-яких обставин.

Світ Біблії стверджує відповідальність людини

Ми виховані на казках. Але Біблія змальовує не життя у казці, де Бог виступає такою собі чарівною паличкою. Слова Божі звертають нашу увагу на те, що все наше життя – це вибір. Що ми вибираємо, те стає центром життя. Усе, що записано на сторінках Книги, акцентує нашу увагу на питанні, чи готові ми йти до самого кінця заради нашого вибору. Адже саме в Біблії стверджується духовний закон: що людина посіє, те саме й пожне. Чи готові ми прийняти невітшій факт, що все своє життя сіяли не те? Або чи готові ми бути вірними до кінця, навіть якщо за це потрібно буде заплатити своїм життям? Нагадаю лише дві історії, такі нескромні, але, водночас, такі подібні за своєю суттю.

Апостол Яків (один із дванадцятих учнів Ісуса Христа) був забитий за наказом царя Ірода Агріпи на втіху юдейським старійшинам лише за свою віру в Спасителя Ісуса Христа. Він не вчинив жодного гріха, вартого смерті, проте з готовністю пішов на неї, знаючи, що переконав, які були в його серці, набагато важливіші від цього земного існування.

Апостол Петро, який тричі зрікся Христа, але знайшов сили визнати цей гріх, а пізніше – стати одним зі стовпів Церкви і керувати нею аж до смерті, був розп'ятим униз головою...

Багатьох така відповідальність лякає. Адже в наш час тотальної ситуативної етики й конформізму ми відвикли вірити в те, що наш вибір впливає на наше життя... І думаємо, що, як і усі, гуртом підемо в рай.

Світ Біблії дає надію

Може, прочитавши все сказане вище, ви злякаєтесь такого світу й такого життя. Але світ Біблії – це ще й світ надії. Бо саме там, на сторінках цієї стародавньої Книги, за лаштунками історії й марнотою людської біганини ми бачимо Бога, який усе це бачить і розуміє, який є єдиним прихистком на землі, повний гріха та спотворений цим гріхом. Він неначе каже: «Подивіться, до чого ви самі себе довели! Я знаю це й Сам приходжу у світ, щоб дати звільнення від усієї цієї скверни та бруду».

Прихід на землю Ісуса Христа, який пережив усе, що може пережити людина на цій землі – від народження в хліві до смерті на хресті, відкриває це безмежну надію. Надію, яку Бог дарує кожному, хто, зрозумівши свій гріховний, невітшний стан, приходить до Нього. І саме Син Божий життями мільярдів простих людей, які довірилися Йому в цьому непростому житті, ствердив правдивість Божих слів: «Кожен, хто вірує в Нього, не буде засоромлений... Бо кожен, хто покличе ім'я Господнє, буде спасений!».

Чи хочу я вірити такій Книзі? Так. У такі слова набагато легше вірити, адже вони без прикрас і замовчувань відкривають усе те, що може спіткати мене в цьому житті. І така Книга промовляє до мого серця більше, ніж будь-які інші. Бо в ній я бачу реальне життя реальних людей і дію Реального Бога.

Олег БЛОШУК.



Уроки історії християнства

Сергій САННИКОВ

Великий розкол

Розколи – типове явище для християнства, вони були завжди. Але в XI столітті відбувся великий розкол. До того Церква, та й взагалі християнство, виглядали як більш-менш єдиний рух, незважаючи на відмінності між окремими церквами на сході та заході Римської імперії. Проте з XI століття історія західного християнства і східного християнства розділяється.



Церкви. Тобто за рішенням папи римського Східну Церкву відлучили від Західної.

Рівно через два дні Михайл зібрав синод, який відлучив папу римського і всіх єпископів, що підтримували його, від Східної Церкви. Отож відбулося взаємне відлучення.

Та подія мала тяжкі наслідки. Як правило, у більшості розколів лежать зарозумілість і амбіції людей. А ми маємо пам'ятати, що Ісус молився про єдність Церкви. Думки про розкол ніколи не йдуть від Ісуса.

Християнізація слов'янських земель

Сама схема християнізації усіх слов'янських земель абсолютно аналогічна. Всюди це діялося однаково. Спочатку держава ставала сильною, у ній появлялася якась кількість християн, потім відбувалося особисте хрещення вождя, після цього – насильницьке або напівнасильницьке хрещення підданих і тільки потім починалася власне християнізація. Але слов'яни, на відміну від прибалтійських народів, франків, германських та інших племен, мали особливе благословення в тому, що вони дуже рано отримали Біблію зрозумілою для них мовою.

Сталося це завдяки двом місіонерам – Кирилу і Мефодію, які увійшли в історію як просвітителі слов'ян. Насправді вони були місіонерами. Ці два рідні брати народилися в Греції, в Солуні. Імператор Візантії Михайл послав їх у 858 році благовістити хозарам. Це була велика народність, фактично, держава між Каспієм і Чорним морем. На шляху до хозарів браття-місіонери запливли в колонію Візантії на південному узбережжі Криму, яка тоді називалась Херсонес (нині це територія Севастополя). І там знайшли в каменоломнях останки святого Климента, третього єпископа Риму, дуже відомого богослова, який був висланий в Крим. Крим тоді був місцем заслання, де на каменоломнях загинуло багато християн.

На місці поховання Климента брати знайшли книги, які допомогли їм створити азбуку для християн. Вони доїхали до Хозарії, охрестили там до 500 людей. А за короткий час вирушили до Моравії. І знову їхали через територію слов'ян, територію майбутньої Київської Русі. Кирило і Мефодій знали, що в слов'ян не було власної азбуки. І склали абетку – так звану кирилицю, якою ми користуємось і досі.

Абетка була складена відповідно до грецької мови, та й сама структура слов'янської мови була наближена до грецької за синтаксисом і стилістично. І до сьогодні ці мови дуже схожі.

Першими словами, які переклав Кирило, були слова з Євангелія від Івана: «Споконвіку було Слово».

Хрещення Русі – це також цікава історія. Найбільш відомою християнкою була княгиня Ольга, дружина князя Ігоря, який загинув у досить ранньому віці через те, що хотів занадто багато данини зібрати. І до того, як його малолітній син Святослав виріс, його дружина Ольга, фактично, керувала державою. В історії вона відома як дуже мудра жінка, яка зробила багато для розвитку Київської Русі. Сама вона прийняла хрещення в 955 році, коли ще панувало язичництво, – тоді вона вже відійшла від управління державою. Свого сина Святослава вона не змогла охрестити, проте, безсумнівно, вона мала великий вплив на одного зі своїх онуків – князя Володимира, який став царювати після Святослава.

Володимир був войовничою людиною

і вирізнявся розпутним життям, провадив зовсім не християнський спосіб життя. Усе ж у нього були якісь релігійні пошуки. Відомо, що декілька разів він влаштовував богословські диспути, на які запрошував юдеїв, мусульман і християн – католиків і православних. Він шукав, яка релігія найбільш повно відображає його погляди на Бога, яка релігія йому найбільш підійде. Ці пошуки тривали доволі довго. Врешті-решт він вирішив зупинитись на візантійській формі християнства, яку ми називаємо «православним християнством». Але вирішив завоювати християнську віру, а не просто смиренно прийти в Константинополь, як його бабуса, і просити. Він був людиною войовничою і вирішив завоювати Константинополь. Для цього князь скористався цікавим приводом. Він надавав Константинополю військову допомогу – там якраз стався військовий конфлікт. Імператори, які правили тоді, – Василій II і Костянтин пообіцяли, що видадуть заміж за Володимира свою сестру, принцесу Анну. Але не дотримали своєї обіцянки. І тоді Володимир вирішив завоювати один з найсильніших форпостів Візантії – ту саму фортецю Херсонес на південному узбережжі Криму.

Він захопив фортецю і послав ультиматум в Константинополь: «Якщо не віддасте за мене принцесу Анну, то зроблю з вашою столицєю те саме, що з Херсонесом». Це була не проста погроза, і це добре усвідомлювали в Константинополі, тому Анну з великим почтом кораблем відправили в Херсонес.

Анна прибула в 988 році в Херсонес, а Володимир захворів – великі пухлини на очах закрили майже все обличчя. Він сприйняв це як покарання від богів за те, що хотів змінити батьківську віру на християнство. Анна проявила велику мужність, почала переконувати Володимира покаятися і прийняти хрещення, і тоді він позбудеться хвороби. Він уважно слухав її, тому що досі ніяке лікування йому не допомагало, всі вже вважали, що він невиліковно хворий. Він почав молитися, прийняв хрещення – і пухлини зникли. Більшість його війська, побачивши це, також прийняли хрещення.

Можливо, Володимир приймав хрещення саме в тому баптистерії, який недавно розкопали на території тодішнього Херсонесу. Як би там не було, Володимир повернувся в 988 році з Херсонесу в Київ і видав короткий наказ. По цілому місту посланці Володимира виголошували: «Хто не з'явиться вранці на річці, той буде мені огидний». Ніхто не хотів бути огидним великому князю Київському, тому що знали його суворого вдачу. Він з легкістю чинив розправу з підданими без суду і слідства.

Наступного дня, 1 серпня 988 року, усе населення Києва йшло за міську стіну долиною, яка нині стала центральною вулицею Києва – Хрещатиком. Люди йшли до Дніпра і приймали хрещення від грецького духовенства.

На картинах, які зображують хрещення Русі, зазвичай малюють радісних людей, але це не відповідає історичній правді. Київ був охрещений за наказом Володимира, і мало хто розумів, що відбувається. На щастя для слов'янських народів, тою мовою, якою вони розмовляли, тобто старослов'янською, вже була перекладена Біблія. Коли Кирило і Мефодій скінчили переклад Святого Писання старослов'янською, вони почали розмножувати копії Святого Писання попри великий спротив з боку папи римського. Їм забороняли вести служіння старослов'янською мовою. Богослужіння можна було вести тільки грецькою, римською і єврейською. Братів кинули до тюрми, і якби не мощі Климента, які вони привезли до Риму, можливо, вони б і не закінчили свій переклад. Але Господь не лише дозволив перекласти Біблію – вони створили цілу школу перекладачів і дослідників Писання і мали багато учнів.

Слово Боже стало формувати паростки християнської віри. Тому що насильницькі прийоми християнізації, як показала історія, не приносять ніякого плоду, необхідні внутрішні зміни. Ми покликані розвивати християнство не силою свого красномовства, а силою молитви, силою служіння, силою свого святого життя.

Горе війни — наслідок безбожної влади

Враховуючи актуальність теми, пропонуємо інтерв'ю кореспондента Портал-Credo.Ru з экс-головою Російського союзу євангельських християн-баптистів пастором Юрієм Сіпком про події в Україні.

— Чи ототожнюєте ви нинішню київську владу з радикалами і бандерівцями? Як ви, з християнської точки зору, взагалі оцінюєте «дух Майдану»?

— Влада в Києві, безумовно, легітимна. Рада — законно вибрана. У Раді до Майдану не було фашистів. Не було бандерівців. Тому всі розмови про радикалів у владі — брехня. За досягнутою згодою ще з чинним на той час президентом Януковичем Рада відновила Конституцію 2004 року. А Янукович втік з країни. Відповідно до Конституції, коли президент зникає, Рада повноважна призначити виконуючого обов'язки президента і призначити вибори нового президента. Рада виконала це.

Дух Майдану мав кілька стадій. Перша — абсолютно мирна — була природною реакцією народу на обман, який чинив Янукович. Надія на підписання меморандуму про асоціацію з Європою підбадьорювала українців. Вони розуміли, що надзвичайно залежні від Росії. То газ перекриють. То цукерки заборонять. То сир. То взагалі кордон закриють. Тиск східного брата наростав, і українці жили надією на майбутнє звільнення. Янукович обманув народ. До того ж він ще й обікрав народ. Його сини стали мільярдами при зубожінні народу і переддефолтним станом України. Народ пішов на Майдан. Це було мирне обурення.

Через кілька тижнів, коли Янукович приїхав із Сочі з грішми, пообіцявши народу через рік повернутися до питання про асоціацію з Європою, Майдан практично вичерпав себе. Очевидно, Янукович одержав разом з грішми і докір. Мовляв, чого ти там церемонишся з Майданом. І «Беркут» пішов в атаку. Побійце перевело Майдан в іншу, більш агресивну фазу. Пролилася кров. Кількість жертв перевищила за сотню, і це зробило процес незворотним.

Християнська точка зору на Майдан проста. Коли люди влади гвалтують, обкрадають народ, нехтують болями народу, Бог посилає кару і таку владу прикрає на ганьбу. До речі, у соціальної доктрини Російської Православної Церкви є положення про те, що у разі беззаконних дій влади народ має право на непокору.

— Як в обстановці інформаційної війни ЗМІ Росії й Україні складаються відносини протестантських Церков цих країн?

— Церкви зберігають братерські стосунки. Хоча пропаганда потужна, тотальна. Бабуся — така собі Божа кульбабка — цитує телевізійних вісників зла і омани з повним переконанням, що це правда не нижча, ніж біблійна. Народ України буквально пограбований. Вкрадена добра слава про миролюбний братський народ. Народ оббріханий. Підло. Бездарно. І сліди цієї мерзенної роботи видно всюди. Всюди війна. Ненависть, вилившись з телеекранів, затопила душі наші. Вбивча ненависть з подачі телепропагандистів почала називатися щастям. І ми всі як один щасливі. Ми, між іншим, завжди були щасливими, коли сусіди страждали. Ми буваємо дуже нещасними, коли в сусідів все добре.

Українці справедливо очікують від російських братів підтримки. На запитання: «Ви що ж, брати, вирішили розчленувати Україну? Ви підтримуєте анексію Криму?» — вони очікують відповіді. Але за чесну відповідь, братам в Росії не позаздриш.

— До речі, наскільки відповідає богослов'ю перебування на чолі України баптистського пастора в умовах зростання насильства і необхідності приймати рішення про застосування зброї?

— Це жодним чином не суперечить богослов'ю. Ісус Христос не залишив заборону на професії. Його вчення про владу, про те, що влада від Бога, навпаки, показує на перевагу тої країни, де влада від Бога, де вона знає закони Божі і виконує своє служіння в страсі Божому.

Приймати рішення про застосування зброї на поразення не є недопустимим. Застосування зброї владою проти зла — це її безпосередній обов'язок. Маючи владу вражати зло, вражати злодіїв, влада силою зброї приборкує буніх. Саме тому той, хто підніме руку на представника влади, винний подвійно. Як, наприклад, у нас кілька років тому деякі демонстранти кидали в поліцейських лимони. Не лимонки, а лимони. Тюрма. І ніяких розмов. Це в Україні поки ще не знають — ні влада, ні громадяни, — що ходити з автоматами, захоплювати державні споруди, піднімати прапори чужих держав — це тероризм. За такі вчинки в усьому світі покарання найсуворіше. І терористи, що противляться владі, навіть якщо їх називають ополченцями, противляться Божим настановам.

Впевнений, що горе війни, що прийшло в наші братські народи, стало наслідком безбожної влади. І тут доречно буде сказати, що кожна людина, що перебуває при владі, нестиме перед Богом особливу відповідальність за вірність свого служіння. За обман народу. За насильство над народом. За ненадання допомоги тим, хто її потребує. За всі беззаконня люди влади будуть нести особисту відповідальність.

*Вів розмову Володимир ОЙВІН.
(Друкується зі скороченням).*



Спасіння не можна заробити ділами. А чи можна його втратити? Ми твердо віримо, що ні. Мимоволі, через неувагу чи з необережності втратити не можна — Господь збереже й захистить. Але водночас від спасіння можна відмовитися добровільно.

«Пам'ятайте про Лотову дружину» (Лк. 17:32) — одне з багатьох застережень для християн. Біблія повна обітниць, але в ній містяться й не менше застережень для віруючих. Ці застереження різного характеру. Слово Боже попереджає нас про можливість втрати нагороди, вінця і т. д.

Апостол Павло дуже добре розумів цю істину і тому говорив: «Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним» (1 Кор. 9:27). Найкраща нагорода — це «вінець життя» (Об. 2:10). Тому припущення, що Павло веде мову про служіння чи просто про нагороду за служіння, яку він боїться втратити, — безпідставне. Мова йде про вінець життя, про життя вічне.

Лиш би не збитися з дороги спасіння

Спасіння, яке пропонує Бог, обумовлене. Перша необхідна умова — «... хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Наступна умова — покаяння (Мт. 4:17). Біблія говорить про багато різних умов для досягнення Царства Божого. А якщо існують умови, отже, й відповідальність лежить на тих, перед ким ці умови висунути. Крім того, існує й небезпека зазнати покарання за невиконання цих умов.

Диявол шляхом обману намагається переконати віруючих зняти з себе всяку відповідальність за одержання спасіння від Господа: мовляв, від людини нічого не залежить — усе вирішує Бог Своєю суверенною владою, не рахуючись з волею і бажанням людини, і тому Бог несе відповідальність за все. Це обман і неправда, які багатьох ведуть до загибелі.

Коли ми говоримо про можливість для християнина збитися з дороги чи взагалі втратити спасіння, нас звинувачують в тому, що ми робимо віруючих нещасними і невпевненими у своєму спасінні. Але чи так це насправді? Я абсолютно впевнений, що це не так, це в самій суті неправда. Навпаки, я щасливий, що маю вказівки і застереження на дорозі до неба, тобто певні вірші з Біблії. Одні з них вказують мені дорогу і напрямом, інші попереджають про небезпеку на цій дорозі. Не моя справа — заробляти спасіння, моя справа — не збитися з дороги спасіння. Писання багаторазово попереджає віруючих, щоб ті не відхилялися ні вправо, ні вліво, не ухилилися від істини, від віри (Пр. 4:27, Як. 5:19, 1 Тим. 6:10). З другого боку, Слово Боже закликає ухилитися від зла, від нерозумних змагань і т. д. (1 Петр. 3:11, 2 Тим. 2:23).

«Пам'ятайте про Лотову дружину» — це також один із попереджувальних знаків. Усе, що сталося з нею, описано в 19-му розділі Книги Буття. Чому необхідне це попередження? Сказати, що дружина Лота не була спасенна, ми не можемо. Ангели взяли особисто Лота, його дружину і двох дочок, вивели з Содому і вказали дорогу, куди йти, щоб врятуватися. За ява, що ця жінка була призначена для загибелі, звучить абсурдно: навіщо ж тоді було її виводити? Хтось може сказати, що ця історія зі Старого Заповіту ніяк не стосується Нового Заповіту. Але це попередження міститься і в Новому Заповіті, причому його проголосив Сам Господь (Лк. 17:28-32).

У чому криється причина того, що сталося? Що зробила дружина Лота і що довело її до загибелі? Відповідь проста й очевидна. Вона порушила умови спасіння! Господь зробив все необхідне зі свого боку: Він приготував для неї спасіння, вивів її за руку, але при цьому поставив певні умови. Умови були прості: не оглядатися і ніде не зупинятися (1 М. 19:17). Однак дружина Лота озирнулася і стала стовпом соляним (1 М. 19:26). Її спасіння не було безумовним. Була умова — не оглядатися. Вона не виконала цю вимогу і загинула. «Пам'ятайте про Лотову дружину» — це приклад, це образ, це попередження.

Існують умови і щодо нашого спасіння. Як? Ось вони: «... бо коли живе те тіло, то маєте вмерти, а коли духом

«Пам'ятайте про Лотову дружину»

умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити» (Рим. 8:13); «А коли відцураємося, то й Він відцурається нас!» (2 Тим. 2:12). Це тільки дві з багатьох причин, які наше спасіння в Христі роблять умовним. Заперечуючи цю доктрину, нам кажуть, що коли й відбувається подібне з кимось, то такі люди ніколи не знали Бога так, як потрібно знати. Але, вибачте, хіба розумно зрікатися того, кого ти ніколи не знав? Умовність нашої безпеки була визначена ще на світанку людського життя, в саду Едемському. Першій людині було сказано: «Все буде добре, але якщо з'їж заборонений плід — помреш». Адам і Єва порушили встановлену Богом умову і померли.

Автор Послання до євреїв, котрим хочуть прикритися прихильники «безумовності» спасіння, пише: «Стережіться, брати, щоб у когось із вас не було злого серця невірства, що воно відступало б від Бога Живого!.. Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почали життя ми затримаємо повним аж до кінця...» (Євр. 3:12, 14). У цьому вірші ми бачимо явну умову нашого спасіння. Щоб не загинути на дорозі до неба, треба пильнувати себе, щоб не було в когось лукавства чи невірства, а щоб ми були тверді і мужні, йдучи за Господом.

Самовільний гріх — причина смертельної небезпеки

Наступна причина, яка робить відхід віруючого можливим: «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожертви противників» (Євр. 10:26-27).

Самовільний гріх — ось причина смертельної небезпеки. Самовільно — означає чинити щось за своїм бажанням, чинити добровільно. Є гріхи, скоєні через недосвідченість, через маловірство, з примусу, через незнання, слабкість і т. д. Самовільний же гріх — це гріх, виношений в серці. Це гріх надуманий, гріх цілеспрямований. З другого боку, самовільний гріх визначається знанням істини, знанням волі Божої, знанням, що цей вчинок чи дія в Писанні називаються гріхом.

Класичний приклад щодо цього знаходимо в Євангеліях від Матвія 24:45-51 і Луки 12:42-47. Це притча про пана, який поставив свого раба над челядниками. Раб знав волю пана, але не виконав її. І тому, коли пан повернеться, він визначить долю цього раба з лицемірами — буде плач там і скрегіт зубів.

«Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський», — застерігає Христос учнів. Якщо це не попередження учням, якщо з ними ніколи не може такого статися, то для чого воно тоді взагалі необхідне? Пан поставив певні умови, і за їх невиконання прийде осудження і покарання. Християнин знає Писання і заповіді: не кради, не вбий, не свідкуй неправди, не заздрі і т. д. Але якщо він, знаючи ці заповіді і волю Пана, не підкоряється, такий християнин грішить. І тоді не залишається більше жертви за гріх. Іншими словами, коли ми самовільно грішимо, ми нехтуємо кров'ю Заповіту, ми відкидаємо Спасителя і повинні знати, що іншої жертви за наші гріхи не існує. Кров Христа не втратила своєї сили, але християнин, який знає волю Пана і умови, поставлені Господом, не виконає їх, сам себе позбавляє спасіння. Його доля — з лицемірами, де будуть плач і скрегіт зубів.

Непрощений гріх

Наступне, що може стати причиною втрати Царства Божого, — це непрощений гріх. Кілька разів у Біблії в різних варіантах говориться про цей гріх. Марна молитва того, хто згрішив на смерть (1 Ів. 5:16). У Посланні до євреїв написано, що «не можна б тих, що... стали причасниками Духа Святого... та й відпали, знов відновляти поканянням, коли вдруге вони розпинають у собі Сина Божого та зневажають» (Євр. 6:4, 6). У тому ж Посланні далі читаємо: «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви» (Євр. 10:26).

Можна детально розібрати кожне наведене місце Писання, зайнявшись

екзегетикою. Але є незаперечна біблійна істина: будь-який гріх переходить в категорію непростених гріхів, якщо душа не визнає його і не кається.

Писання вчить ясно і однозначно: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). У посланнях до семи церков Господь закликає до покаяння, і ці заклики спрямовані до віруючих (Об. 2-3). Бог вірний і прощає будь-який гріх, окрім зневаги Духа Святого. Але прощення буває тільки після покаяння. Без прощення немає спасіння.

У цьому зв'язку хочу звернути увагу на одну диявольську неправду. Усе більше поширюється вчення, що коли християнин вирішує накласти на себе руки і вчинити самогубство, то він не загине, бо Бог прощає всякий гріх, окрім огуди Духа Святого. Що ж, це легке вирішення будь-яких проблем. Криза, сімейні турботи, страждання — як це все перебороти? Виходить дуже просто: «Прощавай, дружино, прощайте, діти. Так все надійшло — не можу більше! Господи, і Ти прости. Я каюся і йду до Тебе...»

Друже, перш, ніж ти зважишся на цей крок, дай відповідь на запитання: Бог прощає всякий гріх до покаяння чи після нього? Адже так і до абсурду можна дійти: «Господи, прости мені. Я каюся, я усвідомлюю, вірю у Твоє прощення, приймаю його... А тепер я йду грабувати банк». Добрий вихід для перелюбника: «Господи, прости мені. Я каюся, я усвідомлюю, що це гріх, але я щиро каюся, я ж — Твоє дитя. А тепер я йду до чужої жінки. І якщо попадусь і чоловік цієї жінки позбавить мене життя в пориві гніву, тоді прийми дух мій». Про таких вчителів апостол Павло сказав ще на світанку християнства: «Називаючи себе мудрими, вони потуманіли» (Рим. 1:22).

Щиро бажано таким «вчителям» покаятися, якщо Господь дасть їм покаяння. Скільки душ спокусився цим обманом! Адже Господь сказав, що «людина, яка спокусить одного з малих цих, краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити та й кинути в море» (Лк. 17:2).

Без покаяння прощення не буває

Весь план Божого спасіння пронизаний однією ідеєю та істиною — про покаяння і прощення. Перша проповідь Івана Христителя і Самого Господа починалася зі слова: «Покайтеся». Апостоли, продовжуючи справу свого Учителя, також закликали: «Покайтеся!». Ці заклики звернені до всіх людей без винятку, у тому числі й до віруючих.

«Ось я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду...» (Об. 3:20). Господь стукав у серце Давида через пророка Натана (2 Сам. 12). У серце Петра Він стукав через спів півнів. Господь стукає через різні обставини життя, через скорботу й хвороби. Чому так наполегливо стукає Господь? Тому що Він говорить: «... Не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити!» (Єз. 33:11). Любляче серце Господа прагне й знедоленого не відкинути» (2 Сам. 14:14). «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує...» І це відповідальність обох: Господь кличе — людина відповідає. Якщо хтось не відповідає на заклик, то він добровільно відмовляється від спасіння, від Царства Божого.

Всупереч очевидній істині про відповідальність людини за прийняття чи неприйняття запропонованого Господом спасіння, деякі безвідповідально продовжують наполягати: мовляв, якщо хтось і не відчиняє дверей, то лише тому, що він не вибраний — Господь від створення світу призначив його для покарання.

Хотілося б запитати в таких людей: а навіщо тоді Господь витрачає час і докладає зусилля, стукаючи в серце того, кого Він призначив (без врахування волі людини) на загибель? Можливо, лише для того, щоб, коли той відчинить двері, повідомити йому «радісну новину»: «Нині народився Спаситель всіх людей, але тебе це не стосується. Ти призначений для вічної загибелі. Так що бувай здоровий, їж, пий і далі веселися».

Який абсурд! Подивимося, що про це говорить Писання. У Діях апостолів, у 13-му розділі, ми читаємо, як Павло проповідує в Антіохії в синагозі. Юдеї лихословили, противлячись тому, що говорив апостол. І тоді апостол Павло і Варнава мужньо промовили: «До вас перших потрібно було говорити Слово Боже; та коли ви його відкидаєте, а себе вважаєте за недостойних вічного життя, то ось до поган ми звертаємось» (Дії 13:46). Отже, цим людям було запропоновано спасіння, але вони самі відмовилися від нього.

У Посланні до римлян (2:5) читаємо слова, які стосуються кожної людини: «Та через жорстокість свою й нерозкаяність серця збираєш собі гнів на день гніву та об'явлення справедливого суду Бога». Зверніть увагу на слова «через жорстокість свою». Не просто тому, що Бог «призначив» відправити тебе в пекло, а через жорстокість твою й нерозкаяність серця. Не тому, що суверенний Бог вирішив не спасати тебе, — ти гинеш через своє нерозкаяне серце і сам себе позбавляєш Царства Божого.

Життя чи смерть? Вибери життя!

Бог ще в давнину говорив народові Ізраїлю: «Я введу тебе в землю обіцяну, Я клявся і приведу, але якщо не будеш виконувати слова Мої — загинеш» (5 М. 30). Господь говорить: «Життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя...» (5 М. 30:19). Бог пропонує, а людина вибирає. І це Слово дано не для суперечок, щоб з'ясувати, кому насправді воно було сказано, за яких обставин, якою в той час була культура і чи варто все це сприймати буквально. У цих словах відкривається сутність Бога і Його безпристрасна справедливість. Людино, ти сама робиш вибір, причому добровільно, сама собі збираєш гнів на день гніву. І сама себе робиш недостойною. Це не означає, що ми спасаємось ділами. Ділами не виправдається жодне тіло. Але людина добровільно обирає або життя, або смерть.

«Пам'ятайте про Лотову дружину» — це означає думати про те, що існує небезпека бути викресленим з книги життя. Нас намагаються переконати, що цього загали не може відбутися і ніколи не станеться. Але Писання показує, що таке може трапитися. Красномовне підтвердження цієї істини знаходимо в Книзі Вихід (32:32). Там ідеться про молитву Мойсея до Бога за народ, що зробив собі золоте теля. Мойсей говорить Богові: «А тепер, коли б Ти пробачив їм їхній гріх! А як ні — витри мене з книги Своєї, яку Ти написав...» Відповідь Господа дуже конкретна: «Хто згрішив Мені, того витру із книги Своєї». Це було рішення Бога, це була конкретна дія, а не припущення, може подібне відбутися чи не може. Ця істина прослідковується і в Новому Заповіті: «Переможець зодягнеться в білу одягу, і імення його визнаю перед Отцем Своїм і перед Його ангелами» (Об. 3:5). Про тих, хто виявиться переможеним, хто осоромиться і зречеться, Господь



говорить однозначно, що того зречеться і Він. Природно, ім'я такої людини буде викреслене з книги життя.

Істинне вчення Біблії полягає в тому, що втратити спасіння не можна. Ми в це твердо віримо. Мимоволі, через неувагу чи через необережність, втратити не можна — Господь збереже і захистить. Але в той же час від спасіння можна відмовитися добровільно, відректися. «Я хотів вас зібрати, ви не захотіли, — говорить Господь. — Я стукав у двері серця, і ви не відчинили. Я просив вас — зупиніться на дорогах ваших... знайдіть дорогу добру і йдіть нею — ви відказали: не підемо. Якщо ви відцураєтесь від Мене, Я відцураюся від вас...» (Лк. 13:34, Об. 3:20, Єр. 6:16, 2 Тим. 2:12).

Ніяка благодать не приведе на небо грішника, що не покався чи відцурався від свого Спасителя і Господа. Благодать не вмовить Пана бенкету залишити на ньому людину не в шлюбній одязі.

Ми самі робимо себе недостойними. Згадайте дружину Лота. Небезпека існує, вона цілком реальна. Умови нашого спасіння і небезпека його втратити, від нього відмовитися — такі ж реальні факти, як смерть і воскресіння!

Можна усвідомлювати, що подібне може трапитися. А ось з нами... З нами такою ніколи не станеться! Яка неправдива, оманила самовпевненість! Це виглядає, ніби ви намагаєтесь підтримати життя за допомогою апарату штучного дихання.

Такі ж думки були в апостола Петра: «Коли б мені навіть умерти з Тобою — я не відречусь від Тебе!». Ціну цієї самовпевненості ми знаємо. У житті багатьох віруючих давно вже «заспівав півень»: їх вчинки і далеко не християнська поведінка свідчать самі за себе. Але під дією алкоголю, наркотиків чи голосної демонської музики ці люди, поки що, не почули крику півня. Господь дає ще час для покаяння і закликає всіх людей: «Життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя...»

Олександр СИПКО.

1500 метрів заввишки і чотири метри завширшки

Є мільйонери, які думають, ніби гроші — це все.

— Збудуйте мені вежу, яка має чотири метри в діаметрі...

— Гарзд, зробимо, — відповідає архітектор.

— У цій вежі повинні бути сходи і коридори, проведіть також кабельний зв'язок, водогін і підйомник для ван-тажу.

У відповідь архітектор послужливо киває.

— Стіни повинні бути півметрової товщини, а висота вежі — 1500 метрів, і щоб кути з усіх боків були заокруглені. І це ще не все, — закінчує замовник. — На цій вежі треба побудувати хімічний завод. За всіма правилами...

Останніх слів архітектор не чує. Він зірвався на ноги і мчить щодуху від дивакуватого замовника...

Уся ця історія, звичайно, вигадана. Але є одна така «вежа», де висота в 400 разів більша за власний діаметр: це пшеничне стебло. Стінка стебла не товща півміліметра, а в діаметрі стебло має чотири міліметри, його висота — півтора метра, або 1500 міліметрів. Є в стеблі пшениці і сходи, і коридори. Є й підйомники для «продуктів харчування», є проводи для постачання води. А вгорі, безпосередньо в колосі, розміщується хімічна фабрика, в якій виробляється борошно для хліба людині. І там же зберігається. Так у мільярдах колосків ми пізнаємо могутнього і благодатного Бога.



XVII – XX століття з повним правом можна назвати епохою великих відкриттів. За той період людство дізналося про навколишній світ набагато більше, ніж за всю свою багатотисячну історію. А кінець XX – початок XXI століть вже можна було б назвати епохою супервідкриттів. І не дивно – на нас ринула така лавина наукової та технічної інформації, у якій ми почувемося, як плавець у розбурханому морі.

Але час, в якому ми живемо, без перебільшення можна було б назвати й епохою великих закриттів. А взяв я цю фразу із казки російського дитячого письменника Григорія Остера «38 папуг» (сюжет саме цієї казки пізніше ліг в основу широко відомого мультфільму). Один з її розділів так і називається: «Велике закриття».

Розпочинається ця кумедна історія тим, що один із героїв, Удав, дивлячись на кокосовий горіх, зосереджено роздумує: «Якщо його кинути угору, він впаде. Чому?». Згодом біля нього збирається чимала компанія, яка галасливо та дотепно вирішує це складне запитання. Особливо галасує Мавпа, бо Удав, намагаючись наче показати суть своїх роздумів, кинув горіх угору, і той упав мавпочці на голову. Мудрий Удав намагається пояснити: «Горіх упав за законом природи». Мавпа, чухаючи голову, заперечує: «Немає таких законів, щоб по голові бити». – «Є, і він каже, що все, кинуте вгору, обов'язково впаде на вас». – «Це якийсь неправильний закон. Не потрібний нам такий закон. І звідки він взявся?». – «Був. З самого початку природи».

Тут у дискусію втручається папуга. Він авторитетно заявляє: «Ні, спочатку його не було. А потім його відкрив один мудрий чоловік. Одного разу цьому розумнику впало на голову яблуко – і він відразу і відкрив цей закон». І тут у Мавпи з'являється геніальна думка: «Відкрив? А чи не можна його якось закрити? Якщо воно відкривається, то і повинне закриватися!». Усі зосереджено думають над великою головоломкою: як то цей закон закрити, щоб більше по голові горіхами не било. Логіка проста: потрібно зробити все навпаки – якщо горіх впав на голову, то треба його кинути Удавові на хвіст, і тоді закон «закриється». Що і було без вагань зроблено. Горіх кидають з пальми на хвіст Удаву, який спочатку ойкає від болю, але згодом радісно вигукує з усіма на честь «великого закриття»...

Дотепна та весела казка, читаючи яку, можна було б посміятися з наївності лісових звірат. От лишень вони мені дивно вижонгагадують когось дуже знайомого. Згадаєтеся, кого? Нашого сучасника. Так-так: тисячі, мільйони людей сьогодні міркують саме так, як герої згаданого оповіді. І що найбільше засмучує – те, що ці люди – не пацієнти «палати № 6», а особи зі світовими іменами, які стоять біля керма влади й вершать долю країн і цілих континентів.

Кожен школяр знає, що в навколишньому світі існують закони. Відповідно до них кожного ранку з-за горизонту з'являється сонечко, хмари дають дощ, який п'є земля, на землі ростуть прекрасні квіти та дерева, ними ласують тисячі представників тваринного світу. За цими законами дорогами біжать автомобілі, а в небі летять літаки, їм підпорядковані планети й цілі галактики.

Велике закриття

Бо так запланував Великий Творець. Усе видиме та невидиме, те, що людина уже дослідила та відкрила, і те, що для неї ще є таємницею, – усе підпорядковане чітким та вічним законам. Деякі з них люди поставили собі на службу, деякі ніяк не можуть приборкати.

Але довкілля, природа – не єдина ділянка, де діють закони. Відповідні закони працюють і в інших сферах: є державні закони, філософські, суспільні.

І є закони моральні. Людина XX – XXI століть не лише зуміла зрозуміти, відкрити, приборкати закони природи, вона замахнулася і на закони моральні. Наш час характеризується особливим скептицизмом щодо моральних законів. Те, що століттями вважалося нормою і не підлягало ніякому сумніву, нині не просто переосмислюється чи редагується, а часто повністю відкидається як непотріб, як «пережиток минулого». Світлі голови, на які все частіше сипляться «горіхи», нічого кращого не можуть придумати, як «закрити» невідгідні для них норми поведінки. Вони міркують за логікою героїв казки: «Ага, якщо ці закони б'ють мене по голові, це неправильні закони. І якщо їх хтось колись встановив, (або, кажучи мовою казки, «відкрив»), то так само можна і відмінити, «закрити». І закривають.

Розмірив світової епідемії набуло відверте нехтування основними моральними законами, на яких століттями трималося суспільство: сімейні стосунки замінені «вірними коханнями», «громадянськими шлюбами», а саме кохання перетворилося на грубий, тваринний секс. Більше того, світ захлинувся від нового захоплення: виявляється, сім'ю можуть створити не тільки чоловік і жінка, але й дві жінки чи двоє чоловіків. І не обов'язково двоє: утрюх чи вчотирьох цікавіше...

Сьогодні не модно бути добрим та співчутливим – це ознака слабкості. Кумирами та носіями моралі (точніше, відсутності моралі) стали герої бойовиків, для яких єдиний аргумент та метод спілкування – груба сила й жорстокість. Найбільш популярними та цікавими стали телепрограми, на яких перед камерами родини чи знайомі з'ясовують далеко не безхмарні стосунки; серіали, в яких за одну серію герої встигають декілька разів закохатися, розкохатися, розлучитися і знову одружитися. Девіз шукачів слави та популярності – відкинь всяку мораль, шокуй прихильників епатажною поведінкою

– і станеш відомим та культовим. Іншими словами, чим брудніше, чим аморальніше, чим безглуздіше, тим нормальніше. Ненормальні – це ті, хто старомодно тримається якоїсь там моралі.

Як правило, такі дії пояснюються дуже просто: людина має бути вільною від будь-яких законів, що стримують її життя і так званий «гармонійний розвиток». А всі моральні закони, на які спираються застарілі та недалекоглядні консерватори, були придатні лише тимчасово, для певного періоду, певного суспільства і для певних обставин. Тепер, коли людство увійшло в еру нових відносин, ці закони потрібно просто «закрити». Щоб не били мене по голові.

Дивно виходить. Чомусь ніхто не намагається відмінити закон всесвітнього тяжіння. Ми лише сміємося над героями казок, які хочуть це зробити. А от моральні закони скасовуємо з легкістю.

Ну, хтось скаже, це ж закони природи, вони вічні, незмінні, а мораль – вона «як дишло: куди повернув, туди й вийшло». Їх же встановлювали люди, отож люди їх можуть відмінити.

На жаль, подібні філософи забувають одну істину: Той, Хто встановив закони природи, одночасно встановив і закони моралі. Встановив з тієї причини, що Він Сам – високоморальна істота. І створивши людину «за Своєм образом і Своєю подобою», Він вклав у людську сутність моральні закони й почуття відповідальності за їх дотримання. Уперше людина відчула це на собі, коли за порушення цих правил її було вигнано з раю. Це був наслідок нехтування моральними законами, яким, як це не дивно, підпорядкований навіть Сам Бог.

Якось до Ісуса Христа підійшли лукаві слухачі й запитали: «Чи можна людині розлучатися? Бо ж Мойсей, через якого були встановлені закони Ізраїлю, дозволив це робити!». І що відповів Христос? «Мойсей дозволив це через ваше жорстокосердя, через вашу низьку моральну свідомість, а спочатку так не було».

«Спочатку» – мається на увазі до Мойсея, до грихопадіння, навіть ще до створення самої людини. Ці закони, як і закони природи, існували вічно, Мойсей їх лише «відкрив». Вони такі ж незмінні, як і закони, за якими земля обертається навколо сонця. Вони не залежать ні від часу, ні від суспільства, ні від розвитку науки чи техніки. І встановили їх не відомі вчителі чи релігійні діячі – встановив їх Сам

Творець. Тверезомисляча людина не буде їх скасовувати. Для того, щоб ці закони не «били» нас по голові, як горіх – Мавпу, їх потрібно просто дотримуватися. Тоді ці закони будуть для нас благословенням. І тоді не потрібно буде вигадувати хитромудрих теорій про те, що схильність до жорстокості, насилля, розпусти, сексуальних збочень, гомосексуалізму ховається у генах. Мовляв, у людському організмі знайдено такий ген, який провокує такого роду поведінку, так що я, бачите, тут не винен, так природа мене створила.

Якщо і є в людині якийсь ген, що штовхає її до порушення закону, то це ген гріха. Але його легко позбутися. Варто лише попросити про це в Бога, Який є найкращим прикладом дотримання моральних законів. Лише Він має право змінювати закони, які Сам і встановив. Але Творець моральні закони поставив вище власної волі. Коли Адам з Своєю, а в їхній особі – й усе людство, згрішили, Господь змушений був вигнати їх з раю – цього вимагав закон Справедливості. Але вище цього закону стояв закон Любові. Власне, ця любов і була суттю Самого Бога. І тоді Він, щоб не порушувати власних моральних законів, залишає небо, приймає образ людини, приходить на землю, помирає ганебною смертю лише заради того, щоб «виконати Закон». Він не «закривав» Свого Закону, як це роблять сучасні розумники, а великою ціною виконав його. Син Божий помер, щоб Закон Любові, Справедливості та Добра не було порушено і людство могло бути спасеним.

Якщо Сам Творець не наважився порушити великих моральних законів, спасаючи аморальне людство, то чи маємо право порушувати, а тим більше відмінити, «закривати», їх ми?

Достовірський якось сказав знамениту фразу: «Якщо Бога немає, то можна все». А заперечувати відсутність Бога може, за словами мудрого царя Давида, лише нерозумний. Людина, позбавлена здорового глузду, буде наперекір логіці закривати те, що закрити неможливо. Вона стає просто одним з героїв славнозвісної казкової розповіді.

До речі про казку. Закінчується вона тим, що Удав бере горіх і щосили жбурляє його вгору, впевнений, що він вже більше не принесе шкоди. Звірята весело пускаються в танок з нагоди «великого закриття». І раптом... З величезною швидкістю горіх ударяється в Удавову голову. Німа сцена. Бідний Удав, чухаючи величезну гулю, філософськи прорікає: «А все-таки, він діє...»

Люди, чуєте – Він діє!

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор
журналу «Благовісник».

Перша любов Ефеса

Територія сучасної Туреччини — країни, що омивається чотирма морями (Чорним, Середземним, Егейським і Мармуровим), настільки багата на історичні пам'ятки, що навіть коротко розповісти про всі неможливо в рамках газетної публікації. Досить поглянути на карту і переконатися, що, наприклад, всі сім церков, про які згадується в Книзі Об'явлення, містилися на території сучасної Туреччини. Зупинімося на найважливішому в той час місті Азії — Ефесі.

Місто Ефес (так воно називалося в давнину) було засноване, як припускають археологи, в XV-XIV ст. до Р. Х. 334 року місто захопили війська Олександра Македонського. Цікаво, що саме тієї ночі, коли народився Олександр, добре відомий Герострат спалив храм Артеміди Ефеської — грандіозну споруду, що височіла в цьому місті і стала одним із семи чудес світу. Потім храм був знову відновлений, а потім ще раз зруйнований. Приблизно в II столітті до нашої ери Ефес увійшов до складу Римської держави і поступово перетворився на столицю провінції Малої Азії. Це був великий торговельний порт, щоправда, і поступово перетворився на столицю провінції Малої Азії. Це був великий торговельний порт, щоправда, і поступово перетворився на столицю провінції Малої Азії.

Уперше потрапивши в стародавній Ефес, почувашся дещо розгубленим, адже не знаєш, що ж саме варто оглянути в першу чергу. Зазвичай руїни античних міст збереглися лише дуже фрагментарно, і, провівши деякий час на руїнах, вже починаєш відчувати, що оглянув начебто все. В Ефесі все інакше. Судячи за площею залишків міста, що збереглися, це, ймовірно, найбільше античне місто, яке збереглося саме як місто, а не як окремі фрагменти. Тому лише ступивши на вулиці стародавнього Ефеса, відразу починаєш розуміти, що для того, щоб ґрунтовно вивчити місто, обійти всі руїни, знадобиться не один день.

Цікаво, що найбільший інтерес у багатьох туристів

викликають не християнські пам'ятники Ефеса, а таке «визначене» місце, як залишки античного публічного дому. Представниці найдавнішої професії, що працювали в цьому закладі, відрізнялися від своїх сучасних колег тим, що знали, як заповнюють екскурсів, зміст великої кількості книг. Справа в тому, що публічний дім був сполучений підземними ходами зі знаменитою бібліотекою Цельса. В античні часи чоловіки, відправляючись в бібліотеку, у чому вони заповняли своїх дружин, повинні були розповісти останнім, яку ж книгу вони читали.

Головна артерія Ефеса — це вулиця Куретів, яка з'єднувала бібліотеку і агору. На одному боці вулиці, на пагорбку Фіон, збереглися деякі житлові будинки. На цьому пагорбі селилися найбагатші люди міста, і майже всі будинки були триповерховими. У доми навіть подавалася гаряча вода з найближчого термального джерела, тобто було налагоджено гаряче водопостачання.

Найграндіозніша споруда, що збереглася в місті, — великий театр. Це насправді чудова будівля, яка вміщувала 20 тисяч осіб, тобто все населення стародавнього Ефеса. Античні архітектори, що звели цю споруду, продумали все до дрібниць. Театр збудували так, щоб уміло задіяти акустичні закони. Якщо ви стоїте в центрі арени (це місце відмічено спеціальним знаком), то можете говорити без мікрофона, і всі 20 тисяч людей будуть чудово вас чути.

У цьому театрі ми постійно ловили себе на думці, що ось тут, по цих каміннях колись ходили апостоли Павло та Іван. Справді, саме тут, на цьому самому місці Павло проголошував свою проповідь, а місцеві ювеліри, підбурювані золотарем Дмитром, кричали: «Артеміда ефеська велика!» — і вирішили вигнати Павла з міста. Ця подія описана в 19-му розділі Дій святих апостолів.

Ефес був одним із центрів поширення християн-

ства в Азії. Тут діяла чудова церква, про яку ми можемо багато дізнатися з Послання до ефесян і з книги Дій. У цьому місті апостол Павло провів три роки. Саме тут він написав обидва послання до коринтян.

В Ефесі були Тимофій і Тихик, Акіла і Прискилла. Одне із найзворушливіших місць Нового Заповіту розповідає про прощання Павла із пресвітерами з Ефеської церкви в Мілеті. Ця подія описана в 20-му розділі Дій (20:17-38). Прочитайте цей текст і перейміть тією любов'ю, яку мали ефесяни.

Але, кажучи про Ефеську церкву, ми не можемо оминути й другий розділ Об'явлення: «До Ангела Церкви в Ефесі напиши: «Оце каже Той, Хто тримає сім зір у правіці Своєї, Хто ходить серед семи свічників золотих: «Я знаю діла твої, і працю твою, і твою терпелівість, і що не можеш терпіти лихих, і випробував тих, хто себе називає апостолами, але ними не є, і знайшов, що фальшиві вони. І ти маєш терпіння, і працював для Імення Мого, але не знемігся. Але маю на тебе, що ти покинув свою першу любов. Отож пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби. Коли ж ні, то тебе прийду незабаром і зрушу твого свічника з його місця, якщо не покаєшся» (Об. 2:1-5).

Життя в розбещеному поганському портовому місті, колишньому центрі поклоніння поганській богині Артеміді, безумовно, було нелегким для християн. Були й перша любов, і запал. Достатньо прочитати 19-й розділ книги Дій, в якому описується ситуація, коли, увірвавши, ефесяни спалили свої цародійні книги, а книга в той час коштувала цілий масток. І церква продовжувала працювати, служити Богові, зовні все ніби було гаразд. А ось



найголовнішого й не було — відійшла перша любов.

Проблема в тому, що поняття «перша любов» в сучасному світі зовсім відрізняється від того, що ми читаємо в Біблії. Перша любов — це і є любов «на всі сто». Це сукупність досконалості. Це великий дар від Бога. Втрата першої любові, про котру ми читали в Об'явленні, призвела до того, що «світильник був зрушений».

Від цієї церкви, як, між іншим, і від міста нічого не залишилось. Не залишилось в тому значенні, що ці руїни перетворилися на музей під відкритим небом, а найближчі населені пункти розміщені за багато кілометрів від Ефеса. Тут не знайти християн. Щоправда, поблизу Ефеса міститься одна відома на весь світ каплиця. Її ще називають «останнім домом Марії». На свято Успення в серпні сюди стікаються маси паломників. Дивне враження справляє стіна, вся обвішана папірцями з просьбами до Діви Марії, і величезна черга туристів, що бажують поплескатися у святій воді, яка витікає з найближчого джерела.

Михайло НЕВОЛІН.



Руїни Вавилона і місія Церкви

«І була вся земля — одна мова та слова одні»
(1 М. 11:1).



Так починається розповідь про людську гордість, що здійнялася до неба архітектурною доміантою Вавилону. Вежа ринула вгору, а гордість заходила вглиб, і висота відображала глибину.

Із Біблії ми дізнаємось, що проект загинув через причину, яка завжди знищує «великі» проекти, — люди перестали розуміти один одного. Чому? Відповідь лежить на поверхні — багатомовність, однак суть проблеми, можливо, полягає в іншому. Бог розділив мови, але людей розділила гордість.

За єврейським повір'ям, після вавилонського замішання виникло 70 народів, що заселили світ. Вежа, яка би «вчинила ім'я» сином людським, перетворилася на великий довгобуд. Мови змішалися, але змішання це проникло значно глибше — у розум і серця. Проблема з лінгвістичної швидко переросла в етнічну.

Біблія, мабуть, єдина книга стародавнього світу, яка так багато говорить про міжнаціональні ворожнечі. Тут описується все починаючи з побутової ксенофобії і закінчуючи державними програмами геноциду. Ми бачимо, як єгиптяни гидують сидіти за одним столом з євреями, як потім євреї, запозичивши цю традицію расової гидливості,

не їдять разом з представниками інших культур. Всюди гордість за себе і презирство до інших.

Одноголося Вавилону перетворилося на какофонію, але пісня залишилася тією ж. Просто тепер всі співають її на свій лад. Кожний народ прагне створити свій віртуальний аналог Вавилонської вежі, зробити собі ім'я в геополітичній грі. І ніхто не розуміє іншого...

Однак краса біблійного тексту в тому, що багато тем мають тут дзеркальну композицію. І в Новому Заповіті ми знаходимо сюжет-відображення вавилонської історії. Під час свята П'ятидесятниці на невелику групу людей, зібраних в Ім'я Христове, зійшов Святий Дух.

Євангеліст Лука описує цю подію так: «І з'явилися їм язички поділені, немов би огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав. Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усякого народу під небом. А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу, — та й дивувалися, бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою!..» (Дії 2:3-6).

Символізм цього епізоду очевидний. Церква зверталася до людей «від усякого народу під небом», але її мова, мова Духа, була зрозуміла кожному. Християнська віра проголошує перемогу над багатоголоссям Вавилону, зцілення від міжетнічної ворожнечі. Люди вчилися розуміти і сприймати один одного в Христі, «де нема ані геллена, ані юдея, обрізання та необрізання, варвара, скита, раба, вільного...» (Кол. 3:11).

Сьогодні потреба в такому служінні ще насушніша. І тим більша вина сучасної Церкви, якщо вона не являє собою антитезу Вавилону.

На думку американського теолога Гарві Кокса, одне з завдань Церкви сьогодні полягає в «соціальному екзорцизмі — розвінчуванні неправдивих уявлень про самих себе і світ». І в першу чергу, це стосується етнічних стереотипів.

Що таке етнічний стереотип? Це край узагальнений, емоційно заряджений образ себе та інших. Примітивне лекало, по якому людина викроє дійсність. Це вельми пристрасний погляд на власну націю і тих, хто її оточує. Етнічні стереотипи роблять навколишній світ карикатурою, в якій у євреїв завжди горбаті носи, всі грузини носять кепки, росіяни обов'язково пиячать і т. д.

Звичайно, карикатурний образ може видозмінюватися від поблажливо намішуватого до край негативно. Наприклад, від твердження, що «всі німці — педанти», до переконання, що «всі німці — нацисти».

У чому спокуси стереотипного мислення? Чому воно таке живе? Причини ховаються і в гривності людського серця, і в лінощах розуму. Етнічний стереотип пробачає погане ставлення до інших народів і виправдовує добре ставлення до себе. Він примірює людину з подвійними стандартами моральності. Він зафарбовує світ у чорно-білі кольори, де «наші» неодмінно опиняються на білій стороні.

Етнічні стереотипи також знаходять опору в недосконалої людської мови і мислення. Насправді етнічний стереотип може містити цілий ряд логічних помилок.

Перша з них — поспішне узагальнення. Тут приходиться згадувати хрестоматійне запитання: «Чи ж може бути з Назарета що добре?». І задає його, за словами Христа, справжній ізраїльтянин, в якому нема лукавства. Що ж тоді говорити про нас? Сила спокуси звести підсумок така висока, що навіть апостол Павло не встояв. «Критіани завжди брехливі, люті звірі, черевані ліниві», — цитує він критського поета Епіменіда і додає, ігноруючи парадокс:



«Це свідоцтво правдиве».

Люди люблять узагальнювати (до речі, це також узагальнення). Узагальнення економить час і сили, допомагає прийняти швидке рішення. Нафанаїл робить свій висновок, оминаючи соціологічне дослідження серед назарян. Цілком можливо, що він взагалі ніколи не був у тому місті.

Чи немає тут уроку для сучасної Церкви? Якщо є, то він — у застереженні. Ті, хто вірує в Ісуса із Назарета, повинні остерігатися узагальнених виразів.

Треба визнати, що коли мова заходить про моральні особисті якості будь-якого народу, узагальнення майже завжди виявляються неправдивими. Християни покликані боротися з такими узагальненнями не менш ревно, ніж з ересями, адже, спотворюючи образ людини, ми спотворюємо образ Бога.

Ще одна помилка мислення, близька до попередньої, — чим простіше людині витягнути будь-який приклад з пам'яті, тим більше показовим він їй здається. Легкість згадування суб'єктивно дорівнює ступеню правдивості. Що перше спадає вам на думку при розмові про росіян, євреїв, українців і т. д.? Саме цей образ буде виглядати правдивим.

Проблема в тому, що найпростіше запам'ятовуються яскраві, надзвичайні події (не завжди хороші). У підсумку анекдотичним фактам ми довіряємо більше, ніж статистиці. У цьому й ховається переконлива сила «життєвих прикладів».

Остання помилка, що живить етнічні стереотипи, походить із потягу до подвійних стандартів. Будь-яку дію людини чи народу можна пояснити і зовнішніми обставинами, і особистими якостями.

Люди схильні вважати, що в їх народі все добре витікає з особистих рис

і властивостей, а погане зумовлене обставинами. При погляді на інші народи ставлення змінюється. У них недоліки вкорінюються в самій природі, а чесноти випадкові. У психології цей ефект називають «фундаментальною помилкою атрибуції». Вона робить етнічний стереотип вельми стійким, дозволяючи витлумачувати факти в потрібному ключі.

Яким тут може бути «соціальний екзорцизм»? Апостол Павло писав: «Зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, — ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:4-5).

«Твердині» — термін, що цілком годиться для опису етнічних стереотипів. Церква покликана руйнувати їх, використовуючи весь арсенал засобів. Це молитва і проповідь істини словом і ділом.

Але важливо, щоб кожен з цих трьох елементів набув чіткого звучання. У молитві повинні бути названі реальні проблеми; у проповіді — викриті реальні гріхи; у ділах милосердя втілені насушні проблеми. Церква повинна демонструвати приклад критичного мислення в розмові про міжетнічні конфлікти. У цьому її завдання сьогодні, коли «... племена бунтують, а народи задумують марне».

Прикладом такого церковного служіння в XX столітті став Мартін Лютер Кінг. Але він ознаменував лише початок дороги. Ця грань служіння Церкви народам все ще потребує богословського осмислення і практичного втілення. Підбадьоренням тут повинна служити обітниця Бога, що замість руйнування вежі, що тягнулася до небес, ми побачимо місто, що сходиться з Неба.

Андрій СУХОВСЬКИЙ.

Є два великі виклики, через які змушені пройти пострадянські люди.

Перший пов'язаний з Богом. Ще Блез Паскаль, втомившись від суперечок з приводу існування Бога і віри в Нього, задумався, чому надати перевагу: вірити чи не вірити?

Якщо не вірити, то за всієї безтурботності тимчасового життя виявляється ризик величезного програшу. Якщо вірити, то доведеться себе обмежувати, але можливість вічної винагороди і проста перспектива гідного життя ці витрати з надлишком перекривають.

Тільки віруючи в Бога, можна осмислено жертвувати сьогочасним заради вічного, матеріальним — заради духовного, власною безпекою — заради доброго діла.

І тут виклик повірити в Бога переходить у виклик прийняти свободу і гідність. Ніби цілком очевидно, що віра в Бога обґрунтовує і захищає свободу і гідність. Але мовчазна і покірна «більшість» так не вважає. Вони приймають існування Бога, але використовують цей факт для заспокоєння душі щодо вічності. Більше того, їм здається, що Бог повинен і тут, на землі, їх забезпечувати і прикривати.

Саме тому экс-президент України і президент Росії вважають себе навіть дуже віруючими людьми: Бог ніби дав їм владу і право чинити все, що тільки вони забажають. «Більшість» — це маленькі «януковичі» і «путіні», що давно продали свою гідність і тому ненавидять вільних і гідних.

Прихильники і противники Майдану зіштовхнулися з раціонально нерозв'язаною дилемою — підкорятися «порядку», «легітимній» і при цьому явно «беззаконній» владі «сім'ї», чи протестувати і боротися за права, свободу і гідність людини. Майдан назвали «революцією гідності», але для більшості стабільність виявилася

Виклик Майдану

ціннішою за власну гідність а чужу — тим більше.

Підкорятися, терпіти, мовчати і споживати те, що падає з царського столу? Чи, звівши високо голову, нагадати владі і собі про вищі цінності, затверджені Богом і невід'ємні?

Ті, кому «порядок» і «стабільність» дорожчі за свободу і гідність, навряд чи читають закони і відстоюють справедливість. «Порядок» для них щось інше — це можливість паразитувати за рахунок стабільної ренти з вуглеводів чи за рахунок власних зв'язків з тими, що мають владу.

Зрозуміло, чому сьогодні більшість росіян підтримують агресію проти України — вони бояться втратити такого роду «стабільність» і залишитися без «труби». І будуть захищати її навіть ціною братовбивства. Зрозуміло, чому багато церковних ієрархів підтримували режим Януковича — один єпископ так і сказав: «Нам зручно жити в умовах корупції, є стабільність, ми знаємо, що і кому треба дати, щоб вирішити питання».

Будьмо чесними: «стабільність» у нашому грішному світі означає, перш за все, стабільність зла і смерть надії, закріпачення і безправ'я.

Майдан став для мене другим — після питання про Бога — величезним викликом. Уникнути цього виклику було неможливо, тому що він стосувався не зовнішніх подій, а внутрішнього вибору. Чим я ризикував? Безпекою, комфортом, кар'єрою, статусом, здоров'ям, можливо, життям — своїм і своєї родини. Що я придбав? Внутрішню цілісність, братство вільних людей, почуття народної єдності, шанс на інше майбутнє.

Я зрозумів, що Майдан — це шанс змінитися самому і відкупити свої гріхи, повернути почуття гідності і свободи, знову навчитися вірити в ідеали і боротися за них.

Був день, коли я написав про свої переживання так: «Краще помолитися, ніж проспати». Був інший день, коли я зважував можливості і зрозумів, що можу додому не повернутися, що всі мої плани можуть обірватися сьогодні. Тоді я сказав собі: «Якщо я відступлюся, надалі

все життя, що залишилося, мені буде соромно». Бог милостивий, я не помилюся у своєму виборі. Не тому, що я був завзятий, а тому що Бог був благий.

Виклик Майдану прийняли світлі люди Небесної сотні, і їхня смерть стала нашою перемогою. Виграв кожний, хто брав участь, жертвував, ризикував, підтримував, молився.

Жалію, що більшість прихильників «порядку» і «стабільності» (по-біблійному «миру і безпеки», за яких несподівано приходить загибель, — див. 1 Сол. 5:3) вкотре програли і нічого не зрозуміли, лише стали ще більше запеклими. Вони встигли захопити Крим, і ейфорія легкої здобичі приховує печальну правду програшу. Це «піррова перемога», після якої не залишається сил на боротьбу і навіть на життя.

Можна красти майно друга, але втрата друга завжди буде дорожчою за захоплену здобич. На жаль, це не всі розуміють, як написав один «християнський діяч» з Москви: «Зате ми у вас відібрали Крим, і нам нічого не зміг зробити».

Вже нема сто друзів. А скоро не буде й ста рублів. Мені щиро жаль, але противники Майдану жорстоко помилилися у своєму виборі і будуть пожинати наслідки. Особливо жаль росіян, що схвальною окупацію України. Вони втратили Україну (тобто відносини з українцями) назавжди — разом із залишками совісті, гідності і розсудливості. Дай їм, Боже, спам'ятатися і покаятися.

Виклики Майдану адресуються всім нам: що робити з собою, зі своєю свободою і своїм життям? Думаю так: нехай буде боляче, лиш не було би соромно; нехай буде ризик, а з ним — надія; нехай ми втратимо все, лиш би не втратили віру в Бога і власну гідність.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.



СВІДЧЕННЯ

У віці 34 років успішний бізнесмен Насир Сіддікі заробив свій перший мільйон, але гроші вже нічого не означали для нього на смертному одрі. При діагностуванні з'ясувалося, що в нього був найгірший випадок «оперізуючого герпесу», який коли-небудь зустрічався в практиці лікарів у лікарні загального типу м. Торонто. Його імунна система відмовила, і лікарі залишили його помирати. Ось свідчення самого Насира.

Наступного ранку я прокинувся в стерильній кімнаті на восьмому поверсі лікарні, моя шкіра горіла так, ніби хтось облив мене бензином і підпалив. Я почувався так, наче тіло горіло зсередини. Мій лікар приїхав і подивився на мене з подивом: «Ваше тіло не бореться. Пухирі розмножуються так швидко, що я буквально бачу, як вони ростуть».

Вранці наступного дня у мене появилася вітряна віспа з голови до п'ят. Мене помістили в сувору ізоляцію. Температура тіла зросла до 42 градусів. Мій мозок перебував в агонії.

Взагалі, у житті я був сміливою, самовпевненою людиною, не боявся ризикувати. А ось тепер, перед лицем смерті, я був наляканий. Я поняття не мав, що очікує мене в потойбіччі. Я зростаю в Лондоні як мусульманин. Однак усвідомлював, що Аллах — це не бог, який зцілює. Моя єдина надія була на медицину.

Врешті-решт, як так наблизився до смерті, що лікарі, які оглядали мене, вважали, що я їх не можу чути. «Його імунна система не працює. Він помирає, — відверто говорили вони. — Можливо, все це через СНІД».

У мене немає СНІДу! Я хотів кричати, але не міг і слова вимовити. А лікарі продовжували тихо розмовляти з моєю колегою Анітою. «Через кілька годин він помре, — говорили вони. — А якщо навіть якимось чудом і виживе, то, очевидно, залишиться сліпим на праве око, глухим на праве вухо, весь правий бік буде паралізований, і його мозок буде дуже пошкоджений через високу температуру». З тим і пішли...

Вони залишили мене помирати. Я почувався людиною, що потопав. Зібравши всі свої сили, я прошептав у молитві: «Боже, якщо Ти є, не дай мені померти».

... Серед глухої ночі я прокинувся і побачив біля ліжка чоловіка. Промені світла відходили від Нього, що дозволяло мені бачити Його обриси. Обличчя я не бачив,

Залишений помирати



я аж заціпенів, коли побачив на екрані слова: «Чи є Ісус Сином Божим?». Далі я уважно слухав, як двоє чоловіків обговорювали це питання, відповідаючи на все, що мене хвилювало. Перед закінченням програми один з ведучих запропонував глядачам помолитися. І я схилився на коліна.

Сльози котилися обличчям, я повторював за ведучим молитву і запросив Ісуса у своє серце.

Відразу ж у мене появилася духовний голод. Мені потрібно було дізнатися більше про Ісуса. І хоча лікарі наказували мені залишатися вдома, наступного ж дня я пішов і купив Біблію. Насамперед прочитав всі Євангелія — Матвія, Марка, Луки та Івана. Потім — Книгу Буття, а відтак і усю Біблію протягом кількох безсонних ночей.

Тим часом Аніта купила мені книги і навчальні касети з тлумаченням Євангелія. І так почало зростати моє розуміння віри. Я молився і просив Бога, щоб Він зцілив мене повністю.

Через тиждень після виписки з лікарні я прокинувся і виявив, що моя подушка покрита пухирями. Очевидно, я роздріпав їх у сні, подумав я. Я пішов прийняти душ.

Те, що почалося на подушці, закінчилося у ванні: пухирі повідпадали з мого тіла. Шкіра ще залишалася червоною, але вона поступово оздоровлювалася, повертаючись до початкового стану. Я почав виглядати, як цілком нормальний чоловік. Жоден із похмурих прогнозів лікарів не сповнився. Мій зір і слух були в нормі. Моя мова була повноцінною і на пошкодження головного мозку я не страждав.

Словом, моє зцілення було надприродним, швидким і повним. Ісус, Бог християн, явився в лікарняну палату умираючого мусульманина і зцілив його. Але це не було найбільшим чудом, яке Він вчинив у моєму житті. Перетворення, що відбулися в моєму серці, — це більш хвилюючі і яскраві, ніж ті, що сталися в моєму тілі.

З того часу минуло 24 роки. Нині д-р Насир Сіддікі — відомий міжнародний вчитель і євангеліст, засновник «Служіння мудрості».

Життя коротке

«І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд» (Євр. 9:27).

Життя коротке, смерть неминуча, а вічність — безкінечна. Ми прийшли в цей світ ні з чим і не зможемо нічого взяти з собою, коли покинемо його. Але складається враження, що люди збираються жити на цій землі вічно. Ми не готуємося до життя в потойбіччі. Смерть — це не стрибок у темне майбутнє. У Біблії Бог відкрив усе, що нам потрібно знати про смерть. Усі ми будемо жити вічно. От тільки де? Щоразу, коли хтось з рідних чи близьких відходить з життя, ми згадуємо, що настане й наша черга. Ми не зможемо уникнути смерті, але можемо приготуватися до неї.

«І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд»... Деякі люди можуть хоробро зустріти саму смерть, але їх лякає майбутній суд. Остаточний суд Божий неминучий. Більшість людей помирають неготовими до зустрічі з Богом. Ісус переконував релігійних єврейських вождів покаятися і попереджав, що коли вони помруть без покаяння, то понесуть повну відповідальність за свої гріхи, коли зустрінуться з Богом. Це невтішна думка, тому що навіть один гріх робить людину не вартою вічного життя. Кара за гріх — смерть! Ми всі згрішили перед Богом. Ми всі завинили. Але Ісус заплатив за наші гріхи, проливаючи Свою кров на хресті. Смерть Ісуса — єдина дорога для нашого спасіння.

Він Сам воскрес із мертвих. Він єдиний, Хто може сказати: «Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене — хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, — повіки не вмере. Чи ти віруєш в це?» (Ів. 11:25-26). Коли людина насправді приходить до віри в Христа Ісуса, їй дається життя, якому не буде кінця, навіть якщо її тіло помре. Фізична смерть зводиться до розділення душі й тіла. Духовна смерть — це вічне розділення з Богом. Ісус сказав: «І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні» (Мт. 10:28).

Чи здивуєтеся ви, якщо дізнаєтесь, що день і година вашої смерті вже визначені. Це справді так. Бог знає їх. А ми не знаємо. Ви не можете ні на хвилину продовжити своє життя (Мт. 6:27). І мить вашої смерті постійно наближається. Ви можете змусити себе не думати про це, але це не допоможе. Ваше життя постійно скорочується.

Є тільки один спосіб приготуватися до смерті: покаятися в гріхах і увірувати в Ісуса Христа. У Того, Хто дає вічне життя. Більшість людей заплатили би яку завгодно ціну за добре місце у вічності. Але ні за які гроші людина не може купити вічне життя. «... То як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння? Воно проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув...» (Євр. 2:3).

Ви можете сказати, що не боїтеся померти. Може, так, а може, ви самі себе обманюєте. Момент смерті — це момент істини. Неможливо жити без Бога й померти в мирі. Одного разу, можливо, й раніше, ніж ви очікуєте, ви покинете цей світ і разом з ним все, що заробили важкою працею. Відбудеться ряд подій, які ви не здатні контролювати. І якщо ви будете чекати, щоб довідатися, що це за події, поки не помрете, буде надто пізно. Тільки довірившись Христові, можете померти в мирі і спокою.

І навпаки, грішники часто відходять з цього світу в жалких муках. Прислухайтесь до слів тих, що помирали без Христа: «Мене відкинули і Бог, і люди! Я йду в пекло» (Вольтер).

«Скільки крові, скільки вбивць, чиїх злих порад я дотримувався. Я загинув! Я добре це бачу!» (Карл IX, король Франції).

«До цієї хвилини я думав, що нема ні Бога, ні пекла, тепер я знаю і відчуваю, що є і те, й інше і я засуджений до вічного вогню справедливим судом Всевишнього» (сер Томас Скотт).

Біблія попереджає, що «страшна річ — упасти в руки Бога Живого!» (Євр. 10:31). Якими будуть наші останні слова?

ІСТОРІЇ З ЖИТТЯ

Як Бог собаку використав

Щоранку, прокинувшись і виглянувши у вікно, я спостерігала одну й ту ж картину: якась жінка вигулювала в нашому дворі велику німецьку вівчарку. І кожного разу я думала з насмішкою: робити їй більше нічого — собаку доглядати! А треба сказати, що ця історія сталася на початку 90-тих років, коли в Грузії були тяжкі часи, навіть хліб купували за талонами, та й щоб його придбати, займати чергу доводилося вночі. Ось я й думала — аби себе прогодувати, а тут ще й собака...

Якось на світанку, близько п'ятої години, я вийшла з дому — у чергу по хліб. Діти були ще маленькі і спали, тому двері я зачинила на ключ. Сподівалася, що до восьмої ранку, коли вони прокинуться, встигну повернутися. Однак як тільки вибігла з під'їзду, на мене напала зграя розлючених собак. Не знаю, звідки вони взялися, але їх було дуже багато, всі голодні і дуже злі. «Пожеруть з легкістю, — подумала я. І нажахана завергла, промовивши: «Ісусе! Ісусе!». У голові промайнула думка про дітей: «Як же вони без мене?».

І раптом в ту мить невідомо звідки появилася та жінка зі своєю великою німецькою вівчаркою. Вона крикнула: «Не бійся і не рухайся!». Я заплющила очі, губи шептали лише одне слово: «Ісусе! Ісусе!».

А коли розплющила очі, побачила, що стою в оточенні злих собак (їх було більше десяти), а до нас наближається жінка з німецькою вівчаркою. Я тут же згадала, як ще недавно осуджувала цю жінку за те, що вона годує собаку, коли люди голодують, і мені стало дуже соромно.

Вівчарка розігнала всіх собак, окрім одної — залишилась одна велика біла собака, трохи більша за цю вже знайому мені вівчарку, але й та невдовзі втекла. Залишилося нас троє: я, вівчарка і її господиня.

Я від широкого серця подякувала цій жінці, розповіла, що трапилося, і подякувала Богові за спасіння. Вони мене провели до крамниці, і я повернувшись додому з хлібом — ціла і неушкоджена. Ось, виявляється, для чого доглядали цю собаку! Вона захистила мене, а ще — допомогла навчитися однієї важливої істини: «Також не судіть, щоб не суджено й вас» (Лк. 6:37).

Дінара АНДРАСЯН.

м. Тбілісі.

За вірою вашою хай буде вам

Написано: «Просіть — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам...» (Мт. 7:7). І Ольга просила. У неї вже давно боліли суглоби, а особливо ноги — від колін і нижче. Вона довго працювала зварником, доводилось і стояти на колінах. А на старість всі болячки вилизили. Ось вже шість років, як вона прийняла Ісуса Христа у своє серце і стала членом євангельської церкви одного з міст Хмельницької області. Завтра її сестри по вірі їдуть під Одесу, в село, де відбудеться велике євангельське служіння. Проводити його будуть молоді євангелісти, що приїхали з Америки. В Ольги були великі сумніви щодо цього.

Чому можуть навчити мене молоді хлопці з Америки? — думала вона, лежачи в ліжку. — Чому вони, наші земляки, поїхали в Америку за кращим життям, а тепер приїхали сюди і збираються вчити мене терпінню? Чому ж самі не терпіли тут, разом зі своїм народом, а поїхали в Каліфорнію?

У душі Ольги назрівав бунт.

За вікном вже зовсім стемніло, але Ольга ніяк не могла заснути. Після смерті чоловіка порожньо стало у великому домі. Коли зводили будинок, мріяли, що сюди приїжджатимуть діти з онуками. Але життя внесло свої корективи. Дочка з трьома дітьми живе дуже далеко на Півночі і навідується раз на десять років. А син хоча й живе в цьому ж місті, рідко заходить. Дітей в нього від другої жінки нема. Невістка також буває рідко, та й про що з нею говорити, вона людина невірюща, живе, як їй подобається, про спасіння душі не задумується, при будь-якій згадці про покаяння дратується.

— Бог їм Суддя, — подумала Ольга, сідаючи на край ліжка і опускаючи на підлогу ноги. — Як же вони болять, просто сил немає.

Поправивши подушку, вона почала молитися:

— Господи, скажи, що мені робити, їхати завтра в те село чи ні? Ти сказав, що ранами Твоїми я зцілена, то дай мені нові ноги, бо лише Ти можеш це зробити. Я надіюся на Тебе.

З цими словами Ольга зморив сон. Прокинувшись вона дуже рано, із враженням, що хтось тихо й ніжно промовив до неї:

— Ольго, дочко Моя, подивись, що Я приготував для тебе.

Ольга розплющила очі. Двері її спальні були відчинені і навскоси від дверей, у коридорі, Ольга побачила ноги від колін і нижче і різно почула:

— Ось вони, твої ноги, ти тільки попроси...

Наступної миті все зникло. У серці був мир і спокій. Ольга заплющила очі, але спати вже не хотілося. О шостій ранку вона була готова їхати. Збір призначили на вокзалі о восьмій. Всю дорогу, до

самого села, Ольга думала про те, що ж хотів сказати їй Господь.

Ось і село — потопав в бузковому цвіті. Прямо райський куточок! На краю села облаштована сцена. Народ, що з'їхався з усіх кінців України, просто сидів на траві. Сонце вже йшло на спочинок, повіяло прохолодою. Ольга зі своїми сестрами по вірі також присіла на шовкову траву поблизу сцени. Навколо було багато людей, — хто в інвалідній колясці, хто — без руки, без ноги, хто незрячий чи глухий... І всі ці люди приїхали сюди здалека в надії на чудо. Поруч з ними сиділа молода жінка з чоловіком. Вона була сліпа. Її чоловік розповів, що дружина втратила зір внаслідок тяжких пологів. Ольга заплющила очі і почала молитися:

— Господи, допоможи цим людям. Мої проблеми здаються такою дрібницею порівняно зі стражданнями цієї молододі жінки. Адже вона не може побачити свого синочка, якому вже виповнився рік...

На сцені заграла музика, хлопці почали прославляти Господа. Здавалось, ніби ангели зійшли на землю, таким злагодженим і чудовим був їх спів. Люди підспівували. Час минув непомітно. Потім євангелісти по черзі проповідували, а потім почали молитися прямо зі сцени.

— Золота і срібла не маю, а що маю, даю вам. Ранами Ісуса Христа ви оздоровлені, — молився один з євангелістів.

Люди підхопили молитву, хто як вмів. Хтось сміявся, хтось плакав, а хтось каявся і благав прощення в Господа. Ольга також заплющила очі і тихо молилася. Але нічого не відбувалося. І тут вона подумки побачила свої ноги.

— Як же так, адже Бог обіцяв, — подумала вона. І в ту мить щось змінилось, була тільки вона і... Бог. І Ольга закричала на весь голос, підвівши очі до неба.

— Господи, дай мені ноги. Ти обіцяв, і я чекаю, бо я Твоя дочка.

І сталося чудо. Вона відчула, як її пронизив сильний біль — від маківки голови до п'ят. Ніби струм пройшов хребтом. Вона повільно опустилася на траву і почала дякувати Богові за чудесне зцілення. Ноги вже не боліли. Ольга оглянулася. Люди кричали, хтось почав чути, незряча молода жінка прозріла і плакала від радості, а її чоловік стояв на колінах, дякуючи Господу за зцілення дружини. Але були люди, які дивувались, спостерігаючи за чудами Божими.

— Ось чоловік, який почав бачити, а ось цей встав з коляски і пішов, — дивувалися вони. Потім деякі з тих спостерігачів підійшли до сцени і просили євангелістів:

— Помоліться над нами, оздоровте нас, ми також хворі...

Один з євангелістів сказав:

— Ми не оздоровляємо, ваше зцілення — в руках Божих. Просіть з вірою, без сумніву, і буде вам за вашою вірою!

Тамара КУЗЬМЕНКОВА.
Церква «Світло Христа».

м. Кам'янець-Подільський.



Так, я старомодна

Я вважаю, що чоловік повинен по-ступатися мені місцем в транспорті, навіть якщо я не вагітна і без величезних пакетів. Він повинен відкривати двері переді мною і подавати мені руку, коли я виходжу з автобуса. Я – жінка, а значить слаба.

Я старомодна.

Я не вважаю віру і християнські цінності чимось застарілим і не актуальним. Тому вважаю, що справжній чоловік повинен не тільки поважати чистоту жінки чи дівчини, але й берегти свою власну, щоб постати перед вівтарем, гідним довіри і вірності.

Я старомодна.

Я поділяю мрії свого чоловіка, підтримуючи його в усіх його починаннях, не сумніваючись у тому, що чоловік достатньо мудрий, щоб я могла йти за ним і довірити йому не тільки своє життя, а й життя наших дітей.

Я старомодна.

Я думаю, що чоловік повинен піклуватися про мене – перепитувати, чи не забула я взяти теплий шарф, коли надворі мороз, і чи не забула я поїсти. Мій тато

завжди піклувався так про маму. І мій чоловік повинен робити так само.

Я старомодна.

Якщо я зустрічаюся з чоловіком – значить, я бачу в ньому свого майбутнього чоловіка і батька своїх дітей. І він має покласти мене заміж і познайомити мене з батьками, собакою і своїм найрадішим другом.

Я старомодна.

Я вважаю, що готувати їжу, прати білизну і прасувати сорочки свого чоловіка – це не просто мій обов'язок. Я бачу в цьому щире жіноче щастя.

Я старомодна.

Я вважаю, що чоловік повинен бути сильнішим, впевненішим і сміливішим за мене, щоб я могла собі дозволити поруч з ним бути ніжною і слабкою, такою, про яку так приємно піклуватися. І навіть якщо я сильна, поруч зі своїм чоловіком мені приємно бути слабкою.

Я старомодна.

Я думаю, що ми повинні бути чесні один з одним. Ми разом, а значить, повинні поважати один одного і поважати свій вибір і, не озираючись по сторонах, впевнено дивитися один одному в очі.

Я старомодна.

Я не буду влаштовувати скандал, якщо

він затримається з роботи, риболовлі або футболу. Я буду чекати біля вікна і гріти вечерю, поки він піднімається по сходах.

Я старомодна.

Я хочу бути завжди цікавою, тому багато читаю, постійно розширюючи кругозір, не заціклюючись на моді і дітях. Я завжди намагаюся і вдома і на людях виглядати добре заради нього – щоб він пишався мною. Тому я не дозволяю собі розслабитися і стати пустоголовою нечепурою в старому халаті.

Я старомодна.

Я хочу бути тільки його жінкою і нічим більше. Вчора, сьогодні і все життя. Навіть якщо його зашлють на заслання і назвуть ворогом народу, – я буду поруч.

Я старомодна.

Я хочу, щоб наші діти завжди поважали і шанували свого батька, бачачи це на моєму прикладі. І навіть якщо виникнуть розбіжності, я ніколи не дозволю собі з'ясовувати стосунки при свідках, принижуючи його авторитет і ганьбячи його ім'я. Я достатньо добре вихована, щоб з мудрістю висловити свою точку зору у відповідний момент наодинці.

Так, я старомодна, і я передам свої переконання дітям і дітям їхніх дітей, що би не говорив цей світ.

ПРОХАННЯ ПРО ДОПОМОГУ



Ніколи не думала, що мене з донечкою спіткає така велика біда. Доля випробовує нас вже три роки. Не знаю, до кого звертатися і хто би міг допомогти. Надіюся, що Бог не покине мене наодинці з бідою і хворою дитиною і знайдуться чуйні люди, які підтримають, порадять і допоможуть. Вікторії 17 років – це розквіт, її ровесники радіють життю, сміються, веселяться, здобувають освіту. А наше життя – боротьба з важкою хворобою. Діагноз: системний червоний вовчак, тромбофлебії, люпус-нефрит, гіпоталамічний синдром, артіфосфоліпідний синдром. Хвороба прогресує. Тромбується кров,

відмовляють нирки, висока тахікардія, слабкість. Німецька клініка «Шаріте» в м. Берліні на основі наших виписок в грудні 2013 р. взяла дочку на обстеження та лікування. Курс лікування – 6-8 тис. євро. Я сама виховую дитину, і коштів вкрай не вистачає. На 2 червня 2014 р. нам призначена повторна госпіталізація в клініку «Шаріте».

Дуже прошу, допоможіть врятувати мою дитину. Вашу чуйність і милосердя Всевишній оцінить на небесах і поверне Вам сторицею.

З повагою, мама Тетяна.

м. Луцьк.

Одержувач: **Парфенюк Тетяна Іванівна ІПН- клієнта 2318213881**

Банк одержувача: **ВГРУ «Приватбанк» МФО 305299, Код ЗКПО 14360570 Рахунок 29244825509100**

Для зарахування на картковий рахунок **№ 5168742061637215**

У призначенні платежу вказується призначення коштів, прізвище та ім'я фіз. особи (повністю), її ІПН, номер та дата оформлення супроводжуючого документу.

Фотографія про людяність в нью-йоркському метро стала хітом Інтернету



Пасажири, що стояли поруч, побачив, що відбувається, і запропонував Тейлу акуратно розбудити чоловіка, котрий заснув. На що той відповів: «У нього був довгий день, нехай поспить!».

Інший пасажир сфотографував побачене на телефон і виклав у мережу.

Через кілька годин після появи фотографії в Інтернеті телефон Тейла просто не вмовкав. Родичі, друзі, знайомі з усього світу телефонували, щоб сказати, як вони ним пишаються.

Чоловік, що сфотографував і розмістив цей знімок в Інтернеті, в інтерв'ю The News розповів, що був просто вражений побаченим.

«Це не фото, яке демонструє національну належність. Це те, що мене вразило і водночас порадувало, тому що я знаю, як ньюйоркці ставляться до дотиків і цінують свій власний простір, особливо в метро».

Коментуючи цю фотографію, користувач Фейсбука Майкл Барклі, чий коментар набрав понад 14 тисяч лайків, зазначив, що це фото «все ще залишає надію на людяність».

У своєму коментарі інша користувачка заявила, що не бачить на фотографії єврея і чорношкірого, а бачить на ній просто двох людей.



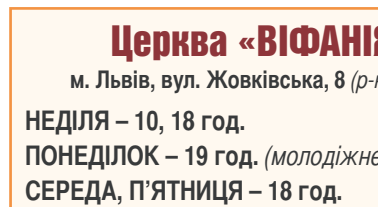
Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.



Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.



Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач



Християнська церква
www.bethsaida-church.org



Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52) Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.; вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»



Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ –

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА –

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.



ВІРУЮ

№ 5 (184)
травень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **viruyu.at.ua**

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.